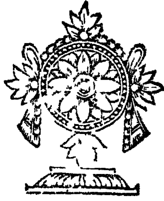
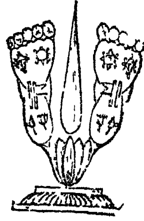
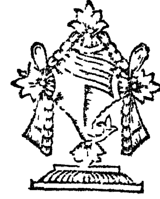

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.
ஸ்ரீமதே க்ருஷ்ணஸூரயே நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

பரமகாருணிகரும் வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியுமான

ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய

ரஹஸ்ய நூல்கள்

திருச்சங்கநல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும்
அவதாரஸ்தல ஸந்நிதி ஜீர்ணோத்தாரண மஹாஸம்ப்ரோக்ஷண
மஹோத்ஸவத்தில் வெளியிடப்பட்டது

பதிப்பாசிரியர்:
ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் அஷ்டகோத்ரம் வேங்கடாசாரியார்
திலதைதிருச்சித்திரகூடம

இராக்ஷஸ, தை, 12ம் நாள் (26-1-76)

ரூ. 2-00

பதிப்புரை

தெள்ளியதாவுரை செயநம்பிள்ளையின் சீடரும் வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி என்று குலாவப்படுபவருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின பெருமை ஈடு இணையற்றது. ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களனைத்துக்கும் உரைசெய்த தல்லாமல் ஸ்ரீராமாயணத்தின் முக்கியமான சுலோகங்கள், ஸதோத்ரரத்னம் இவைகளுக்கும உரைசெய்தவர் இபபேராசிரியர். இவ்வருமையின் சீர்மையை ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு உரை எழுத அப்பைய தீட்சிதரை சிலர் வேணடியபோது "சோழியன உமிழ்ந்த சக்கைதான உளது" என்று கூறியதாக கர்ணபரம்பரை யாக வழங்கபபடுவதிலிருந்து அறியலாம். இவருரைகளிலிருநது இவர் பல துறைகளில் ஒப்புயர்வற்ற புலமை பெற்றிருநதார் எனபது வெளளிடைமலை. எம்பெருமானார் தரிசனத்துக்கு விளககமாக இவவாசிரியரருளிய சில ரஹஸய (ஆழந்த பொருடகொண்ட) நூல்கள், பின்வநத ஸ்ரீவசனபூஷணம், தத்வத்ரயம் முதலிய மற்றைய ஆசிரியாகளின் நூல்களுக்குச்சிறந்த முனனோடிகளாயமைந் தும் இவை அதிகமாகப் பிரசாரத்திலில்லை. இந்நூல்களில் சிலவற்றை இவ் வாசிரியரின் திருக்கோயிலின் குடமுழுககு விழாவின்போது மாணவ நண்பர் களால பதிபபித்து வழங்குவதில் பெருமையடைகிறோம்.

இராக்ஷஸ, தை, 12ம் நாள்

திருப்பணிக் குழுவினர்

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் தனியன்:

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே |
யத் கடாக்ஷைக லக்ஷ்யாணாம் ஸுலபः ஸ்ரீதரஸ்ஸதா ||

திருநக்ஷத்திரத் தனியன்:

ஸகல த்ராவிடாம்நாய ஸார வ்யாக்யான காரிணம் |
ச்ராவணே ரோஹிணீஜாதம் க்ருஷ்ண ஸம்ஜ்ஞமஹம் பஜே ||

வாழி திருநாமம்:

தண்மை சிங்கம் உரோகிணி நாள் தழைக்கவந்தோன் வாழியே
தாரணியில் சங்கநல்லூர் தானுடையோன் வாழியே
புன்மைதவிர் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதூர் எதிராசர்தாள் புகழுமவன் வாழியே
மன்னுபுகழ் சடகோபர் வளமுரைப்போன் வாழியே
மறைநான்கின் பொருள்தன்னைப் பகுத்துரைத்தோன் வாழியே
அன்புடன் உலகாரியர்தம் அடிபணிந்தோன் வாழியே
அபயப்ரத ராசர்தாள் அநவரதம் வாழியே,

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமை:

பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை
தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த
குணவாள ரென்று நெஞ்சே கூறு.

நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிட
பின் பெரியவாச்சான் பிள்ளையதனால், இன்பா
வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது
இருபத்து நாலாயிரம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்வால், அரிய
அருளிச் செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது
அருளிச் செயலாய்த்து அறிந்து.

(மணவாள மாமுனிகளின் உபதேச
ரத்தினமாலை, 39, 43, 46)

அபயப்ரத நாமாநம் அஸ்மத்குரும் அஹம்பஜே |

யத்கடாக்ஷாதயம் ஜந்து: அபுநர் ஜன்மதாம் கத: ||

(வாதிகேசரி அழகிய மணவாளச்சீயர்)

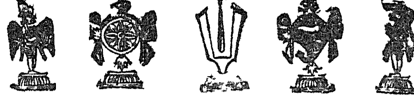
கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த
"பெரிய திருமுடியடைவு"
என்ற நூலிலிருந்து

பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் சோழ மண்டலத்தில் சங்கநல்லூர். திருநக்ஷத்திரம்: ஸர்வஜித் வருஷம் ஆவணிமாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி ரோகிணீ. குலம் பூர்வசிகை. குடி சங்கநல்லூர். திருத்தகப்பனார் யாமுனதேசிகர். திருத்தாயார் நாச்சியாரம்மன். திருநாமங்கள்: பெரியவாச்சான் பிள்ளை, அபயப்ரதராஜர், ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணர். ஆசார்யர் நம்பிள்ளை. திருவாராதனம் க்ருஷ்ணவிக்ரஹம். இருப்பிடம் கோயில். இவர் செய்தருளிய க்ரந்தங்கள்: திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் இருபத்துநாலாயிரம், மற்ற ப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள், பரந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்கமாலை, நவரத்னமாலை, ஸகல ப்ரமாணதாத்பர்யம், உபகாரரத்னம், கத்யத்ரய வியாக்கியானம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவியாக்கியானம், அபய ப்ரதானவியாக்கியானம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி.* இவர் தொண்ணூற்றைந்து திருநக்ஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் க்ருஷ்ணனுடைய திருநக்ஷத்திரத்திலே திருவவதாரம். இவர் சிஷ்யர் திரு மருமகனாராய் தத்தபுத்ரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளை, பரகாலதாஸர், பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர், ஸ்ரீரங்காசாரியர் முதலானவர்கள்.

கலிஜித்தாஸதாஸாய காருண்யைக மூர்த்தயே |
அபயப்ரதராஜாய அஸ்து ஸ்ரீரஸ்து மங்களம் ||

---

* இப்பதிப்பில் வெளியிடப்படும் ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை, ரஹஸ்ய த்ரயவிவரணம் இங்கு விடப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

மாணிக்கமாலை

"தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநந்து தைவதம், தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணா தீநம் தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணதைவதம்" என்கிறபடியே உபயவிபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஈச்வரன் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஆகையாலே, உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனான ஈச்வரனும் அவனை ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்த்ரமும் ஆசார்யனிட்ட வழக்காகையாலே திருமந்த்ரத்தால் பிரதிபாதிக்கிற ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் ஆசார்யனாலே என்னத் தட்டில்லை.

ஆசார்யனாவான்: **"ஆசார்யோ வேதஸம்பந்நோ விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர:, மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபக்தச்ச ஸதா மந்த்ராச்ரயச் சுசி:" "குருபக்திஸமாயுக்த: புராணஜ்ஞோ விசேஷத:, ஏவம் லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபிதீயதே."** என்கிறபடியே வைதிகாக்ரேஸரனாய், பகவத்பக்தியுக்தனாய், மாத்ஸர்யவியுக்தனாய், ஸகலவேதஸார பூதமாய் ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் காரணமாய் இரண்டுபங்குக்கு ஒரு கையோலை போலே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான அவிநா பூதஸம்பந்தத்தைக் காட்டக் கடவதாய் முமுக்ஷுவுக்கு எய்ப்பினில் வைப்பான திருமந்த்ரத்தை பக்திச்ரத்தைகளோடே அர்த்தஸஹிதமாக அநுஸந்தித்துப் பெரிய மதிப்பனாய், அர்த்தகாமோபஹதனன்றிக்கே லோகபரிக்ரஹம் உடையவனாயிருப்பானொருவன் ஆசார்யனாகக்கடவன்.

கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே சீறியருளினாரென்று கேட்டு "இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் அவருடைய இஷ்டவிநியோகப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென்" என்றார். தன்னை ஆச்ரயித்து வைத்துந் தன் திறத்திலே தீங்கு நினைத்து த்ரோஹியான நாலூரானைப் பெருமாள் "ந க்ஷமாமி" என்று முனிந்தருள, பெருமாளோடே எதிரிட்டு "அவன் நான் பெற்றலோகம் பெறவேணும்" என்று

விண்ணப்பம் செய்தார். ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தாலும் சிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வானென்று அருளிச்செய்வர். வடுகநம்பி "ஆசார்யபதமென்று தனியே ஒரு பதம்; அதுள்ளது எம்பெருமானாருக்கேயாயிற்று; ஆகையால் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று விச்வஸித்திருங்கோள்" என்றாயிற்று, தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்கு அருளிச்செய்வது.

நல்லடிக் காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் அதிகாரிகளைப் பெற்றாலல்லது பகவத் ஸம்பந்தம் இருக்கும்படி சொல்லக்கடவதாயிராது. அதிகாரிகளாவார்: கரைந்தரையில் தாங்கள் நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்து "இங்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்றும், இன்றொடு நாளை யென்றே எத்தனை காலமும் போய்க்கிறிப்பட்டேன்" என்றும், "ஏஹி பச்ய சரீராணி" என்றும் "இன்னம் கெடுப்பாயோ" என்றும் "இவையென்ன உலகியற்கை" என்றும் "நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது" என்றும், "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்றும் "ஓ! ஓ! உலகினதியல்வே" என்றும், கூவி வெருவி இந் நிலத்திற்பொருந்தாமை தோற்றத் துவண்ட சேதனனுக்காயிற்று பகவத்ஸம்பந்தம் சொல்லுவது. அங்ஙனன்றிக்கே, வாய்க்கரையிலே பொரிபுறந்தடவின ஆநுகூல்யம் கண்டாதல், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களிலே நசையாலேயாதல், நிலை நில்லாத ஒரு ப்ரபாவத்தை நச்சியாதல், ஒன்றாலே வந்ததுவும் துவட்சியில்லாக் கழணிமுண்டர்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னாகில் தன் மதிப்பும் கெட்டு, தன் கூற்றிலே ஒதுங்கின பகவத்ப்ராப்தியும் நழுவவிட முடிந்தது, கேட்கிறவனையும் நாஸ்திகனுக்குகிறானித்தனை.

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி. பிதாவை, மாதுலனை, மாமனாரை, ஸாவித்ர்யுபதேசம் பண்ணினவனை, அத்யயனம் பண்ணுவித்தவனை, ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, பகவன்மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பார்கள். இவர்களடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள். "இது வென்? பகவன்மத்ரம் சொல்லுவித்தவனையும் அப்படிச் சொல்லலாமோ?" என்னில்: பகவதவதாரங்களும் பகவத்குணங்களும் எல்லையை என்றும் இறந்திருக்கும். பகவதவதாரங்கள்தோறும் பகவத்குணங்கள்தோறும் திவ்யசேஷ்டிதங்கள்தோறும் திருமந்த்ரங் களும் உளவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்த்ரீபுமான்கள் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷரூபமான ஸ்ரீகோபாலமந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், புத்ரப்ரதமான மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஐச்வர்யமென்ன, ஆரோக்யமென்ன, விஜயார்த்தமென்ன, சத்ருநிரஸனமென்ன, இவற்றுக்குத் தக்க மந்த்ரங்களையும் உபதேசிப்பாரெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை அர்த்திப் பார்களாகையாலே ஆசார்யர்களாக மாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்த்ரத்தைக் குறித்தன்று; விநியோகம்கொள்ளுகிற சேதனனுடைய நினைவைப்பற்ற. விபரீதஸ்பர்ச

முடைய எம்பெருமான், 'நீசஸ்பர்சமுடைய மந்த்ரம், நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யன் இவர்களுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள், விபரீதஸ்பர்சமுடைய எம்பெருமானுவான்:— இதரதேவாலயங்களில் இருக்குமவன். நீசஸ்பர்சமுடைய மந்த்ரமாவது:— பகவத்பாகவதகைங்கர்யப்ராப்திக்கு அவ்வருகுண்டான ஆபாஸங்களுடையச் சொல்லுமது. நீசஸ்பர்சமுடைய ஆசார்யனுவான்:— இதுக்குப் புறம்பு சில ஸம்ஸாரத்தில் மினுக்கங்களைத் தோன்றச் சொல்லுமவன்.

இனி, ஆசார்யன் ஆரென்னில்: பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரபத்தியை உபதேசிக்கிறவன் ஆசார்யனுவான்; "ச்ரிய: பதியான எம்பெருமானையே ரக்ஷகனென்று விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்" என்று அருளிச்செய்யுமவன். ஸதாசார்யன் ஸச்சிஷ்யனை பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவனென்று மிகவும் ஆதரித்துக்கொண்டு போரும். ஸச்சிஷ்யனும் ஸதாசார்யனுடைய ஆதரத்தைக்கண்டு இறுமாவாதே தன் கருந்தரையைப உணர்ந்து "பகவத்விமுகனாய் சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி உருமாய்ந்து கைகழிந்து நின்ற என்னை முதலடியிலே அத்வேஷம் பற்றாசாகக் கொண்டு தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகன்" என்றும் "ஆசார்யனாலே இப்பேறுபெற்றேன்" என்றும் "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றும் "உனக்கென் செய்கேன்" என்றும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமல் தடுமாறி "**குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி:, குருரேவ பரா வித்யா குருரேவபரம் தநம், குருரேவ பர: காம: குருரேவபாராயணம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:**" என்கிறபடியே இஹபர லோகங்களிரண்டும் ஆசார்யன் திருவடிகளே என்றும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டும் அவனே என்றும் நினைத்திருக்கும். ஆசாயன் சிஷ்யனுடைய ஹிதத்தைச் செய்யுமவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ப்ரியத்தைச் செய்யுமவன். "ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஆத்ம யாத்ரையைத் தனக்கு தேஹயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும்" என்று விச்வஸித்திருக்கிறதற்கு மேலில்லை. சிஷ்யனும் அப்படியே ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையைத் தனக்கு ஆதமயாத்ரையாக நினைத்திருக்கும். ஆசார்யனுவான், சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுடம்பை நோக்கும். சிஷ்யவஸ்துவை ஆசார்யன் விநியோகம் கொள்ளக் கடவனல்லன். "சிஷ்யவஸ்துவை விநியோகம் கொள்ளுகிறான்" என்றிருக்கும் ஆசார்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடுக்கும். ஆசார்யனுக்குத் தன்வஸ்துவை உபகரிக்கிறேன் என்றிருக்கும் சிஷ்யனுடைய அறிவையும் சங்கிக்க அடுக்கும். "**சரீரர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோநிவேதயேத்**" என்றும் உற்று எண்ணில்

"**அதுவுமற்றுங்கவன்றனது**" என்றும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரதிபத்தியாகையாலும், இந்த ருசியை விளைப்பித்தான் ஆசார்யனாகையாலும் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஒரு நினைவேயாகவேணும். ஆசார்யன் பொறைக்கு இலக்கான சிஷ்யனுக்கு பகவத்ஜ்ஞானமே கைவந்ததென்ன ஒண்ணாது. ஆசார்யன் கண்வட்டத்தில் வர்த்திக்கிற ஸச்சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் ப்ரியமே செய்கையாலே கோபத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையால் ஆசார்யன் பொறை குமரிருந்து போமித்தனை. ஆசார்யன் அர்த்த காமங்களில் நசையற்றவனாகை யாலே த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்கள் ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை. இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகிலும் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது.

மட்டியூரரங்கத்தாரும், மணிகையோசைப்பிள்ளானும், பெற்றியும், நஞ்சீயரு மாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நஞ்சீயரைப் பார்த்து "ஒரு வைஷ்ணவன் ஓராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே பகவத்ஸம்பந்தத்தைப் பண்ணி வேறோராசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்வரூப சிக்ஷையாயிருந்தது. இருவர் பக்கலிலும் இவன் அநுவர்த்திக்கும்படி எங்ஙனே?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய "ஆசைத்தான் நீர் விடப்பார்க்கிறீர்? முற்படக் கருந்தரையிலே ஒரு நல்வார்த்தையைச் சொல்லுமவர் 'ச்ரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்' என்று அருளிச்செய்யுமவர். பின்பு அவனைக்குறித்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுமவன் 'நீரார் ஸ்ரீபாதத்திலே உடையார்?' என்று கேட்டு இவனை ரக்ஷித்த ஆசார்யனுக்கு ஒரு ப்ரியம் செய்தானுமாய், இவன் ஹிதத்தின் மேலெல்லை நிலத்தைப் பிடித்து 'உன் ஆசார்யன் திருவடிகளையே விச்வஸித்து நிர்ப்பரனாயிரும்' என்றுயிற்று வார்த்தை சொல்லுவது. ஆகையால் இருவரும் உபாதேயதமர்" என்று அருளிச்செய்தார்! "**ஏகாக்ஷரப்ரதாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே, ச்வாநயோநிசதம் ப்ராப்ய சண்டாளேஷ்வபிஜாயதே**" என்னக்கடவதிறே. "முமுக்ஷுக்களுக்கு மாதாபிதாக்கள் ஆர்?" என்று கேட்க "**சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:**" என்கிற மாதாபிதாக்களும், '**த்வம் மாதா ஸர்வ லோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா**' '**பிதா மாதா ச மாதவ:**- என்று பொதுவான மதாபிதாக்களும் இவனுக்கன்று. அவர்களுமல்ல. இனியாரென்னில், திருமந்த்ரம் மாதாவாயும் பிதா ஆசார்யனும்" என்று அருளிச்செய்வர். இத்தை நினைத்திறே நஞ்சீயரை அனந்தாழ்வான் "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வய நிஷ்டராவீர்" என்று வாழ்த்திற்றும். "**உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோ: கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா**" என்றும் உண்டு.

"முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கும் நாள் உசாத்துணையார்? பொழுது போம்படி என்?" என்று நஞ்சீயரைப் பிள்ளைகேட்க, "முமுக்ஷுவென்று

ஒரு ஜாதியன்று; ஒரு ஆச்ரமமன்று; மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனை முமுக்ஷு‍வென்றதித்தனை; இவனுக்கு உசாத்துணையும் இவனோடே சேர்ந்து போதுபோக்குமுள்ளதும் விரஜைக்கு அக்கரையிலே போனாலிறே. இவ்விருப்பிலே ஓராசையுடையவனுக்கன்றோ துணைவேண்டுவதும் போதுபோக்குமுள்ளதும். இருக்கும் நாள் பிராட்டிக்கு லங்கையில் உசாத்துணையுண்டாகில் இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் துணையுண்டு. அறிவு நடையாடின முமுக்ஷு‍வுக்கு ஸம்ஸாரம் பிராட்டிக்கு லங்கையோபாதியிறே. அவளுக்கு ராவணன் அபிமானித்த அசோகவனிகையோபாதி, இவனுக்கு இவ்வுடம்பு. அவளுக்கு மாரீசனுடைய தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு விஷயப் ராவண்யம். ‘அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்’ என்னக் கடவதிறே. அவளுக்கு ராவணன் தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தின் தோற்றரவு. அவளுக்குத் தர்ஜனபர்த்ஸனாதிகளைப்பண்ணும் ராக்ஷஸிகளோபாதி இவனுக்குப் புத்ரமித்ராதிகள். ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகைகளோபாதி இவனுக்கு அஹங்காரமமகாரங்கள். அவளுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெண்மகளும் போலவே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உசாத்துணையாயிருக்கும்படி. அவளுக்குத் திருவடி தோற்றரவோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் தோற்றரவும். அவளுக்குத் திருவடி வர்ஷித்த ஸ்ரீராமகுணங்களோபாதி இவனுக்கு ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களும், ஸ்ரீராமாயணமஹாபாரதாதிபகவத்கதைகளும். அவளுக்குத் திருவடி கொடுத்த திருவாழி மோதிரத்தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் திருவுள்ளமான திருமந்த்ரம். அவளுக்குத் திருவாழி மோதிரம் சாற்றின மணிவிரலை நினைப்பது, அணைத்த திருத்தோளை நினைப்பது, அவ்வழியாலே திருமேனியை முழுக்க நினைப்பதாய் இலங்கையில் தனியிருப்பையும் மதியாதே பெருமாளோடே ஒரு படுக்கையிலே இருந்தாற்போலே இவன் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்களை நினைத்து அந்த ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்களுக்கு இடைச்சுவரான அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதத்தைப் பண்ணித் தன்னை அநந்யார்ஹசேஷமாக்கின அவதாரணத்தை நினையா, அவ்வநந்யார்ஹசேஷவஸ்துவுக்கு உஜ்ஜீவனம் நிருபாதிகசேஷியானவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கையென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டும் நாராயண பதத்தை நினையா, இப்படித் திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தாநுஸந்தானத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பையும் மதியாதே பாமருமருவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையராய் வர்த்திப்பர்கள். பிராட்டிக்கு லங்கையிலே பொழுதுபோக்கு போலே முமுக்ஷு‍வுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே பொழுதுபோக்கு. ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் முமுக்ஷு‍வுக்கு*. லங்கையிலுள்ளார், தன்னிலமான வாசி தோன்ற உண்பாருறங்குவாராய், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளோடே போதுபோக்காய், பிராட்டி ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே, பத்துக்கோடி செந்நாய்க்கு

* இவ்விடத்தில் சில வார்த்தைகள் விட்டுப்போயிருக்கின்றன.

நடுவே ஒரு மான் பேடை இருந்தாற்போலே, பெருமாள் சோள வீரத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வீரத்துக்கு ஒரு இரையான பரவருந்தி சிவருந்திரளுக்கு க்ஷமையின்றிக்கே துரும்பு நறுக்காதே இருந்தாற்போலே முமுக்ஷுவுக்கும் "உண்ணாள் பசியாவ தொன்றில்லை" என்றும், "நாட்டு மானிடத்தோடெனக்கரிது" என்றும், "நாட்டா ரோடியல்வொழிந்து" என்றும், "கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ" என்றுமிருக்கை. ஸம்ஸாரிகளுக்கு வாஸஸ்தானம் ஒரு க்ராமமாத்ரமாய், ஆச்ரயம் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாயிருப்பானோ எலியெலும்பனாய், ப்ரயோஜனமும் வயிறு வளர்க்கையாயிருக்கும் முமுக்ஷுவுக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானேயாய், ஆச்ரயம் எம்பெருமானேயாய், ப்ரயோஜனமும் கைங்கர்யமேயாயிருக்கும். "வைத்த பரிசிது காண்மின்" என்று இந்நிலத்துப் பொருந்தாமையும், பொருந்தின நிலத்தில் புகப்பெறுமையும் வடிவிலே தோற்றும்படியாய் கண்கள் அசும்பொழுக "நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன்" என்றிருப்பர்கள்"*

இவ்விருப்பில் பொருந்தாமை விளைப்பித்து இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப் போலே கருந்தரையிலே புகுந்து பகவத்விஷயத்தை உபகரித்த ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பண்ணும் உபகாரமேதென்னில் ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்கு இவ்வருகு சிஷ்யன் நல் வழிக்கு உறுப்பாக நடக்கும் நடக்கைகளடைய ஆசார்யனுக்கு உபகரித்ததாகவாயிற்று, ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தில் அநுஸந்தித்திருக்குமது அவையாவன – தன் முன்னடி பார்த்து நடக்கையும்; பிறருடைய குணகுணநிரூபணம் பண்ணுதொழிகையும், ஸ்வ தோஷத்தில் ஸாவஜ்ஞனாயிருக்கையும்; பரதோஷத்தில் அஜ்ஞனாயிருக்கையும்; அந்ய சேஷத்வ, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம், தேஹாத்மாபிமானம், ஆத்மஸ்துதி, பரநிந்தை என்கிற எல்லை மயக்குகள் பரிஹரித்து நடக்கையும்; எம்பெருமானுடைய வாய் புகு சோற்றைப் பறியாதொழிகையும்; அதாவது எம்பெருமானுடைய வகுத்த ரக்ஷகத்வத்தைத் தான் தனக்கு ரக்ஷகனென்றிருக்கை, ஆசார்யனையும், திருமந்த்ரத்தையும், எம்பெருமானையும், அவமானம் பண்ணுதொழிகையும்; ஆசார்யனை அவமானம் பண்ணுகையாவது – தன் முன்னடி பார்த்து நடவாதொழிகையும், அவன் அருளிச் செய்த திருமந்த்ரத்தைத் தரையில்லாத்தரையிலே சிந்தி இழக்கையும்; திருமந்த்ரத்தை அவமானம் பண்ணுகையாவது:– திருமந்த்ரத்தை மறக்கையும், திருமந்த்ரம் அருளிச் செய்த ஆசார்யனை அநாதரிக்கையும், திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தின் படி யொழிய அந்யசேஷத்வஸ்வாதந்த்ர்யதேஹாத்மாபிமானாதிகளிலே மொத்துண்டு கிட்டம் தின்ற மாணிக்கம் போலே உருமாய்ந்து போகையும்; எம்பெருமானை அவ

* என்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்தார் என்று இவ்விடத்தில் கூட்டிக்கொள்வது.

மானம் பணணுகையாவது – அவனுடைய ரக்ஷகதவததுககு இடைசசுவரான க்ஷேதர ராஜஞரை ரக்ஷகராக நினைதது அவாகள வாசலகளதோறும நுழைநது ஸாவேசவரனை ஸ்துதிககிற நாககை இடடு புரோடாசததை நாயககிடுமாபபோலே க்ஷேதராஜஞரை ஸ்துதிககையும

எமபெருமானுககும ஆதமாவுககும பராபதி அவிநாபூதமாயிருகக புருஷகாரம வேணடுவானெனனெனனில இருககிற ஸமஸாரமும, எடுதத உடமபும, இநத பராபதிககு இடைசசுவரான அநயசேஷதவஸவஸவாதநதரயதேஹாபிமானஙகளை விளைபபித்தது தனனை மறநது உருமாயப பணணுமதாகையாலே ஸாபராதனான தன படியையும, அபராததததையும அறிகைககு ஸாவஜஞனுமாய, அறிநதபடி அநுபவிபபிககைககு ஸாவசகதியுமாய், தான ஸ்வதநதரனுமாயிருககையாலே இவன அபராததததைக கணடு அழியசசெயயாமைககுப புருஷகாரம வேணும ஆனால பிராடடிககும எமபெருமானுககும் பராபதி ஒததிருககுமாகில பிராடடியைப புருஷகாரமாகச சொலலுவானெனனெனனில. இருவர்ககும இரணடு குணமுணடாகையாலே எமபெருமானுககு ஸ்வஸ்வாதநதரயமும நீரமையுமுண்டு பிராடடிககு வெறும் நீரமையே வடிவாயிருககும எங்ஙனேயென்னில: மதயராதரியிலே காதுகரும கூட இரங்குமபடியான சரணாகதியை முனனிடடுககொணடு வநத ஸ்ரீவிபீஷணாழவானையுங்கூட **‘வத்யதாம பத்யதாம’’** எனன ஒரு நிலைநினறு கைககொணடது பெருமாள பரகருதி, தனனை நலிநத ராக்ஷஸிகளைத திருவடி நலியபபுக, பெருமாள பரிகரமென்று மதியாதே **‘‘ந கச்சிந நாபராதயதி’’** என்று பிராடடி பரகருதி.

ஆனால பிராடடியும ஆசாரயனும இரணடு புருஷகாரம் வேணடுவானெனனெனனில: ‘‘சரணயன குறையும சரணாகதன குறையும தீாநது இருவாககும ஸ்வரூபம பெறுகைககாக’’ என்று அருளிசசெயதார. குருபரமபரையை முனனிடவே சரணாகதன குறை தீரும். பிராடடியை முனனிடவே சரண்யன குறை தீரும. சரணயனுககுக குறையுணடோ? எனனில நிதயவிபூதி போலே தெளிவிசும்பனறிககே இருள தருமாஞாலமான ஸமஸாரததிலே வாததிககிற சேதநனை இநநிலததின தனமை பாராதே பிழை எழுதும ஸ்வாதநதரயம சரணயனுககுக குறை. அககுறை பிராடடியை முனனிடவே தீரும எமபெருமான இவவாதமாவைப பறறும்போது பிராடடியையும ஆசாரயனையும முனனிடடாயிறறுப பறறுவது ஆதமா எமபெருமானைப பறறும போது பிராடடியையும ஆசாரயனையும முனனிடடாயிறறுப பற்றுவது இவவாததம இளையபெருமாள, ஸ்ரீவிபீஷணபபெருமாள. ஸ்ரீகுஹபபெருமாள, திருவடி மஹாராஜருளளிடடார பககலிலும காணலாம. எமபெருமானுககு ரக்ஷிததே ஸ்வரூபம

பெறவேணும். பிராடடிககு ரக்ஷிபபிததே ஸ்வரூபம பெறவேணும் ஆசாாயனுககும இவ்வாதமம அறிவிபபிததே ஸவரூபம பெறவேணும இவ்வாததமறிநது அதயவஸிதத போதே ஸ்வரூபஸிததி சேதனனுககு ஆாததகாமததில நசையறவே ஆசாமம நிறம பெறும அஹஙகாரமமகாரமற வைஷ்ணவதவம நிறம பெறும. இவைதான் பகவத பராபதிககு பரதிபநதகஙகளாயிருககும

பகவதபராபதிககு பரதிபந்தகமான ஸ்வவ்பாபாரநிவருததி பரபததி 'பரபததி யாவது, ஒனறைவிடடு ஒனறைப பறறுகை' எனறு ஆழவான பணிககும அதாவது — அஜஞனாய, அசகதனாய அபராபதனான தனனை விடடு ஸாவஜஞனாய ஸாவசகதியாய் பராபதனுமான எம்பெருமானைப பறறுகை பரபததிககு ஸ்வரூபம ஏது? அங்கம ஏது? பரமாணம் ஏது? அதிகாரிகள ஆர? எனனில: திருவடியைக் கடடின பரஹ மாஸதரம சணறகயிறு காண விடடுபபோனாபபோலே தனனையொழிநத உபாயாந தரஙகளைப பொருதொழிகை ஸ்வரூபம இதரோபாயதபாகம அஙகம. ஸகலபரமாண பரதிபாதயனான எமபெருமான் தானே "மாமேவ யே பரபத்யநதே" எனறு அருளிச் செயகையாலே அது தானே ப்ரமாணம. தானும பிறரும தனசமெனறிருககும நனமைககு, எமபெருமானுககு அவ்வருகு இலலையெனறிருககையும, பிறருடைய அநாததாபயுதயங்கள தனனதெனறிருககையும இவை தொடககமானவை.* ஆாதத சரததை பிறந்தபோது தேஹாதமாபிமானம போயிறறிலலையாககடவது. தனனை யுளளபடி ஆராயுமனறும பிறருடைய குணகுண நிரூபணம பணண அவஸாமிலலை; பராபதியுமிலலை எமபெருமானை உளளபடி ஆராயுமனறும் பிறருடைய குணகுண நிரூபணம பணண அவஸாமிலலை; பராபதியுமிலலை சைதனயம நடையாடினவன தன்னைப் பாாததுததளாதல எமபெருமானைப பாாததுத தேறுதல் செயயுமிததனை யொழிய பொழுதைப பழுதே போககான இனி, பிறருடைய குணகுணநிரூபணம பணணுகிறது, பகவதஜஞானம நெஞசிறபடாமையாலே உணாததிபபறறவன உறஙகு கிறுனபிறேயிருபபது "மந ஜஞாநே" எனகிற தாது

அசிததுககும் ஒரு குணமுணடு. ஈசவரனுககும ஒரு குணமுணடு அசிதது தனனை அபிமானிததாரைப பிறா காலில துவளவொடடாது தேஹாதமாபிமாநி பிறா காலில துவளான "ந நமேயம" என்றிருககுமதொழிய எம்பெருமானையாதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளையாதல வணஙகானே. எமபெருமானும தனனை அபிமானிததாரைப பிறா காலில துவளவொடடான. திருமந்தரநிஷ்டன அஸததுககள காலில வணஙகான். ஆதமா பாகருதியை அணடைகொண்டு எமபெருமானை உறுமுதல, எமபெருமானை

* அதிகாரி ஸவரூபம எனறு சேர்ததுககொளளவேணும.

அண்டைகொண்டு ப்ரக்ருதியை உறுமுதல் செய்யுமதொழிய ஒன்றில் நில்லாது. ஹிரண்யன் ப்ரக்ருதியை அண்டைகொண்டு எம்பெருமானோடே எதிரிட்டு முடிந்து போனான். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் எம்பெருமானை அண்டைகொண்டு ப்ரக்ருதியை எதிரிட்டு வாழ்ந்துபோனான். ப்ரக்ருதியைச் செறியச்செறிய அந்தகாரம் மிகும். எம்பெருமானைச் செறியச்செறிய வெளிச்செறிப்பு மிகும். ஹிரண்யராவணாதிகள், கைகேயி, கூனி பக்கலிலே காணலாம். த்ரிஜடை, விபீஷணாழ்வான் பக்கலிலேயும் காணலாம். ப்ரக்ருதியினுடைய அஸ்திரத்வாதிதோஷங்களை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட சேதநனுக்கு இவ்வர்த்தம் நெஞ்சிற் படாதாகில் பகவத்ப்ராப்திபளவும் பயங்கெட்டிருக்க விரகில்லை. தேறேலென்னை உன்பொன்னடிச்சேர்த்தொல்லை வேறே போக எஞ்ஞான்றும் விடல்'' என்பது, ''மங்கவொட்டு'' என்பது, 'இங்நின்றநீர்மை' என்பது, 'இது கண்டாய்'' என்பதாய், வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ' என்பதாய், 'நடுவே யோருடம்பிலிட்டு' என்று அஞ்சிக் கூப்பிடா நிற்பர்கள். பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ணின பின்பு இவ்வுடம்பைக் கண்டுவைத்து அஞ்சாதே இருந்தவனுடைய ஜ்ஞானத்தை சோதிக்கவடுக்கும்.

ஆத்மா அச்சேத்யனாய், அதாஹ்யனாய், அக்லேத்யனாய், அசோஷ்யனாய், ஸர்வகதனாய், ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபனாய், பகவச்சேஷபூதனாயிருந்துவைத்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே மக்னனாய்க்கொண்டு உருமாய்ந்து 'அஸந்நேவ ஸ பவதி' என்று உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லாதார் கணக்காய் நின்ற நிலையை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட அனந்தரம் விரோதி கழிந்து ப்ராப்யதேசத்திலே புகுருமளவும், ராக்ஷஸிகள் மத்யையிலிருந்த பிராட்டியுடைய தனியிருப்பைப்போலவும் காலாக்னி மத்யையிலகப்பட்டாரைப் போலவும் ஹாலாஹலவிஷத்தினிடை அகப்பட்டாரைப்போலவும் இதனுடன் பொருந்தாமை தோற்றப் பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிட்டு இத்தை விடுவிக்கவல்ல மஹாபாகவதர்களான ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸங்களால் பெற்ற பகவத்க்ருபையாலும், ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தாலும் வெளிச்செறிப்புப் பிறந்து இவ்விரோதியை விடுவித்துக் கொள்ளுகையிலே த்வரை விஞ்சிச் செல்லா நிற்கும். "**ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:**" "**அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:**" என்கிறது. ஜ்ஞாநமாகிறது ஜ்ஞேயமாகிற பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறிந்து, ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பொறாதொழிகையிறே. அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸாரமாகிறது: பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோட்டைச்செறிவு. ஸம்ஸாரம் ஆபத்தென்றபடி. அநாத்மநி ஆத்மபுத்தியும் அஸ்வே ஸ்வம்புத்தியும், கர்மபரம்பரையும் ஸம்ஸாரஹேது. பகவத்ப்ரஸாத பரம்பரை மோக்ஷஹேது.

சேதநனுடைய அஹமாததமறியலாவது, தேஹாதமாபிமாநிகளோடொதத தனக்குததான் தேடும நனமைகளடையத தனககு நாசமெனறிருககை. நஞ்சீயா ஸ்ரீபாததத்திலேயுடையாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா தமமுடைய அநதிமதசையில 'இவ்வவஸ தையில எனககுத தஞசமாக நீ வைததிருககலாவது ஏது?' என்று விணணபபம் செயய 'இப்போது இநநினைவும கூட அறுகை' எனறு அருளிச செய்தாா. அதாவது: ஜஞானம பிறநத பின்பு ஜஞாநகாாயமான கைஙகாயம கைபுகுரும் தேசவிசேஷததிலே செலலுமளவும அறிவு நடையாடின சேதநனுககு ஆபததெனறபடி. 'ஆத்மனோ துர் தசாபத்திம் விமருச்ய ச ஹரோ குணாந' எனகிறபடியே. ஆதலால, தன்னுடைய நினைவு மாறினாலலது 'ஸம ாமி'யும 'நயாமி' யும் பலியாதெனறு அருளிசசெயவா. இவவளவு உபாயததை ஓடவைததது ஏகபதம உபேயததை ஓடவைததது மேலில நமஸ உபா யததை நிலையிட்டாாகள, பிராட்டி, தரௌபதி, திருக்கணணமஙகையாண்டா னுளளிட டாாகள் உபேயததை நிலையிட்டாாகள, இளையபெருமாள, பெரிய உடையாா, சிநதயநதி, பிளளைதிருநறையூரரையா எஙஙனேயெனனில 'சீதோ பவ' எனனவல லவள தனனுடைய தனியிருபபையும மாறற வலலளாயிருகக பெருமாளுடைய வீரததுககுக கொததையாமெனறு துரும்பு நறுககாநிருநதபடியாலும, லஜஜை யிலலாத கோஷ்டியிலே, லஜஜையை உடையவன கையிலே தனனுடை லஜஜையைப் பொகட்டு நிாலஜஜையாயிருநதபடியாலும, தன பரபரபபை மாற்று, வருததவன வாசலிலே தனனைபபேணாது ஓதுஙகினபடியாலும, உபாயததுககு ஸீமாபூமி அவாகள. 'நில' என்ன 'குருஷவ' என படியாலும, 'அஹம ஸாவம கரிஷ்யாமி' எனறபடியாலும 'கரியதாமிதி மாம வத' எனறபடியாலும, 'லக்ஷ்மணேந கதாம கதிம' எனகிறபடியான பராபதியாலும, 'ஸஹஜகைங்காய துய:' என்கிற ஆாததம கைபபட்டது அவாககே யாகையாலும, பெரிய உடையாரும், சிநதயநதியும், பிளளைததிருநறையூரரையரும் வருதத விஷயததைப பிரிததுத தநதாமுடைய உடமபைப பேணாதபடியாலும, வருதத விஷயததைக கணட மாததரததிலே விரோதியான உடமபை விடுகையாலும, உபேயத துககு ஸீமாபூமி இவாகள

இதரோபாயதயாகபூாவகமாக 'அவனே உபாயமாகவேணும, எனனும உபேய பராாததனையை 'த்வயம' எனகிறது. இவவாததம நெஞசில பட்டவா பிராட்டியைப் போலே துரும்பு நறுககாதே ஒழியும். தரௌபதியைபபோலே தன்னுடைய லஜ்ஜை யைப பொகட்டிருககும. திருககணணமஙகையாணடானைபபோலே பரபரபபறறு வருததவன் வாசலிலே தனனைபபேணாது ஒதுஙகும் இளையபெருமாளும், பெரிய வுடையாரும, பிளளைதிருநறையூரரையரும, சிநதயநதியும போலே தநதாமை முடிததும் ஸ்வரூபமழியாமல நோககி நிறபாாகள.

ஆசார்யாங்கீகாரானந்தரத்திலே குருபரம்பரையையும், திருமந்த்ரத்தையும், சரம ச்லோகத்தையும் அநுஸந்தித்து இருந்த இடமறியாமல் தன்னை ஒருங்கவிட்டுக் கொண்டு, தன்னைக் கரையேற்றவல்லனாய், அர்த்தகாமோபஹதனல்லாதானொரு பரம ஸத்வநிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு நிர்ப்பரனாயிருக்கைக்கு மேலில்லை. இவனுக்குப் பரிஹரிக்க வேண்டுவது, தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவாரோட்டை ஸம்பந்திகளுடைய ஸஹவாஸம் விநாசமென்றஞ்சித் தவிரவும், பகவத்ஸ்வத்தை வருந்தியாகிலும் அபஹரித்து ஜீவியா தொழிகையும், பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான விஷயப்ராவண்யம் தன்னை முடிக்குமென்று அஞ்சிப்போரவும், ஆசார்யனளவில் ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் நிமித்தமாக வரும் அநர்த்தம் பரிஹரித்துப்போரவும், நிலைநின்ற பகவதபசாரம் வருந்தியும் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும்.

''ஓரோரவதாரங்களிற்செய்த ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ஓரோ பாகவதாபசாரம் பண்ணின பலம் அநுபவிப்பிக்கைக்காக'' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். நல்லடிக் காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமையின்றிக்கேயாயிற்று இருப்பது. 'திருவுடைமன்னர்', 'செழுமாமணிகள்', 'நிலத்தேவர்', 'தெள்ளியார்', 'பெருமக்கள்', 'பெருந்தவத்தர்', 'உருவுடையாரிளையார்', 'ஒத்து வல்லார்', 'தக்கார் மிக்கார்', 'வேதம் வல்லார்', 'வேதவிமலர்', 'சிறுமாமனிசர்', 'எம்பிரான்றன சின்னங்கள்' என்று நம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படித் திருநாமம் சாற்றுகையாலே, கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம். பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது: எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். பாகவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உயிர்நிலையான எம்பெருமான் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். பாகவதஸம்ச்லேஷம் பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். பகவத்ஸம்ச்லேஷம் பாகவதஸம்ச்லேஷம் பர்யந்தமாயல்லது இராது. அபாகவதஸம்ச்லேஷம் பாகவதவிச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, பகவத்விச்லேஷதனையும் பிறப்பித்து, இவனையும் முடித்து விடும். பாகவதஸம்ச்லேஷம் பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அபாகவத விச்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் எடுத்துக் கரைமரம் சேர்த்துவிடும்.

இவ்வெல்லைமயக்கு ஆசார்யன் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்குமவனுக்கு வாராது. ஆசார்யன் கண்வட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போமித்தனை. ஆசார்யனாவான், ஓட்டை ஓடத்தோடே ஒழுகலோடமாய், தன்னைக்கொண்டு முழுகுமவனன்று. தன்னைக் கரையேற்ற வல்லனாய், தன்னையடைந்தாரையும் கரையேற்றவல்லனான ஜ்ஞாநாதி

பரிபூர்ணனு யிருப்பானொருவன். ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானம் வேண்டா சிஷ்யனுக்கு; விக்ரஹமே அமையும். ''கருடத்யானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்யானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்'' என்று அருளிச் செய்வர்கள். ''**குரோரவஜ்ஞயா ம்ருத்யு: மந்த்ராவஜ்ஞா தரித்ரதா, குருமந்த்ரபரித்யாகீ ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத்**'' என்று முண்டு.

அத்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யமுக்தர்கள். த்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகள். முமுக்ஷுவுக்கு தருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் செல்லா நிற்கச்செய்தே அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால், த்ருஷ்டத்தை விட்டு அத்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் முமுக்ஷு. அத்ருஷ்டத்தை மறைய வருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால் அத்ருஷ்டத்தை விட்டு த்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் நித்யஸம்ஸாரி இப்போது தன்னுடைய அஹமர்த்தமறியலாவதிவ்விரண்டர்த்தமும், ஒரு எல்லை வந்தாலல்லது காணவொண்ணாது. அல்லாதபோது இருந்ததே குடியாக வென்றிருக்கையும் வைஷ்ணவர்கள் தாங்களும் தங்கள்படியாலே வைஷ்ணவர்களென் றிருக்கவும் ஒருதட்டில்லை.

பரத்வாபஹாரிகள் சைவர். போகாபஹாரிகள் விஷயப்ரவணர். குணாபஹாரி கள் மாயாவாதிகள். தானும் எம்பெருமானும் அறிய வைஷ்ணவத்வமுண்டென்று அறியலாவது, த்யாஜ்யமான சிலவற்றில் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையற்றிருக்கையும், உபாதேயம் யாதொன்று, அதிலும் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையுண்டாயிருக்கையும். தேசாந்தரமும், தேஹாந்தரமும் உண் டென்று அறிந்து பயத்தோடே கூடவர்த்திக்க அடுக்கும்.

நம் முதலிகளுக்கு ஒரு மூர்த்திநியதியும், ஒரு மந்த்ரநியதியும் ஓர் ஆசார்ய நியதியும் உண்டு. அவையாவன:— பெருமாளும், த்வயமும், த்வயத்தை முதலடியிலே அருளிச்செய்த மஹோபகாரகனான ஆசார்யனும்.

எம்பெருமான் முதலடியிலே ''**க்ஷிபாமி**'' என்னும். புருஷகாரத்தை முன்னிடவே ''**ததாமி**'' என்னும். பின்பு ''**நயாமி**'' என்னும். அவன் ரக்ஷிக்கைக்குப் பரிகாரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. இது குறைவற இருவர் ஸ்வரூபமும் குறைவறும். ''படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன்'' இத்யாதி. இத்தால் ருசிஜனகன் எம்பெருமா னென்னுமத்தையும் ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகலபதார்த்தமும் அவனாலே ஜந்யமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ''இடைப்புக்கோர்'' என்கையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கும் ''நான் நான்'' என்கிற ப்ரஹ்மாதிகளன்றியே, மாதாபிதாக்களாக ப்ரமிக்கிறவர்களையும் சொல்லுகிறது.

ஆஹாரதவாரம உபாதேயம விஹாரதவாரம தயாஜயம. ஆகையாலே, லஜஜாபுரஸஸர நிவருததியைச சொலலுகிறது காலததுககும, காமததுககும, வேததததில பூரவபாகததிற சொலலபபடட நாமததுககும பரபனனன குடிமகனலலன "ஆதமவிசவாஸமும, அதயவஸாயமும் உடையராய், கருதஜஞராயிருபபாரககலலது பகவதவிஷயம சொலலலாகாது" எனறு பலகாலும அருளிசசெய்வா ஆசாரய விசவாஸமும, அதயவஸாயமும, தேவதாநதரபஜனஸம்பநதமறுகையும, நிலைநினற பாகவதாபசாரம பரிஹரிததுபபோரவும வேணும ஆசாரயனுககு இவனுபசரிககு மதாவது:- அவன தநத வஸ்துவை நாறசநதியிலே வையாதொழிகை. பகவதபரஸாதம பாகவதருசியைப பிறபபிககும் பாகவதருசி ஆசாரயாஙகீகாரததைப பிறபபிககும் ஆசாரயாஙகீகாரம் பகவதஸ்வீகாரததைப பிறபபிககும பகவதபராபதி ததகைஙகா யததைப பிறபபிககும ததகைஙகாயம் விரோதி நிவருததியை அபேக்ஷிததிருக்கும். ஸசசிஷ்யன ஸதாசாரயன் பககல பண்ணும விசதசரவணம "**ஸதாபசயநதி**"க்கே அநவயிககும. இவவாததம ஸதாசாரயன் ஸநநிதியுணடாகத தோறறும்.

மாணிககமாலை முறறிறறு.

பெரியவாச்சான்பிளளை திருவடிகளே சரணம.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம்.

ச்ரிய:பதியாய், விஷ்ணுவாஸுதேவநாராயணாதிசப்தவாச்யமான ப்ரஹ்ம மொன்றுமே முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமென்று ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம். அந்த ப்ரஹ்மந்தான் விசேஷணமென்றும் விசேஷ்யமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். விசேஷண மாகிறது:— விசேஷ்யத்தோடே பிரிந்திராத தர்மம். விசேஷ்யமாகிறது:— ஸ்வவிசேஷணத்தோடே பிரிந்திராத தர்மம். விசேஷணமும், போகோபகரணமென்றும், லீலோபகரணமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். போகமாகிறது, இஷ்ட பலாநுபவம். லீலையாகிறது, காலாந்தரத்திலே ஒரு பலமன்றிக்கே தாத்காலிகரஸஹேதுவான வ்யா பாரம். போகோபகரணமும், சேதநமென்றும், அசேதநமென்றும் த்விவிதம். சேதந மாகிறது, ஜ்ஞாநாச்ரயவஸ்து. அசேதநமாகிறது, ஜ்ஞாநசூன்யவஸ்து. அதில் சேதந ஜாதி, நித்யவர்க்கமென்றும், முக்தவர்க்கமென்றும் த்விவிதம். நித்யவர்க்கமாகிறது:— ஒருநாளும் ஸம்ஸாரத்தை ஸ்பர்சியாதே பகவந் நித்யகைங்கர்யநிரதரஸராயிருந்துள்ள அநந்தவைநதேயவிஷ்வக்ஸேநாதி ஸூரிஸங்கம். முக்தவர்க்கமாகிறது:— பகவத்க்ருபை யாலே அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தில் நின்றும் விடப்பட்டு, நித்யவர்க்கத்தோடே கலந்து, அதுமுதலாக யாவதாத்மபாவி பகவத்கைங்கர்யபரராயிருக்குமவர்கள். அசேதந மாகிறது, சுத்தஸத்வாத்மகமாய், தன்னோடே ஸம்பந்தித்த சேதநர்க்கு ஸ்வரூபப்ரகாசக மாய், நித்யமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், கர்மநிரபேக்ஷமான பகவதிச்சையாலே திவ்ய விக்ரஹங்களாய், திவ்யாபரணங்களாய், திவ்யாயுதங்களாய், சத்ரசாமராதிபரிச்சிந் நங்களாய், திவ்யநகரங்களாய், திவ்யஜநபதங்களாய், அபரிச்சிந்நமாய், நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும், பகவானுக்கும் கைங்கர்யபோகபரிகரமாயிருக்கும். இனி, லீலோப கரணமும், சேதநமென்றும், அசேதநமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும்; அதிலே சேதந ஜாதியும், ஸம்ஸாரிகளென்றும், முமுக்ஷுக்களென்றும் த்விவிதம். ஸம்ஸாரிகளாவார்:— அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தாலே திரோஹிதங்களான ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உடைய ராய், அதடியாக அந்யதாஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களையுடையராய், தத்கார்யங்களான ராகத்வேஷாதி ஜந்யங்களான புண்யபாபரூப நாநாவிதகர்மங்களையுடையராய், அது மூலமாக தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான சதுர்விதநாநாசரீரங்களிலே நிரந்தர மாக ப்ரவேசியாநின்றுகொண்டு, அந்த சரீரங்களிலும், சரீராநுபந்திகளிலுமுண்டான அஹங்காரமமகாரங்களாலே வருகிற துக்கங்களிலே ஸுகபுத்தி பண்ணாநின்றுகொண்டு, சப்தாதிவிஷயப்ரவணராய், தாபத்ரயதஹ்யமாநராய், நிரந்தரதுக்கஸாகர நிமக்நராயிருக்கு மவர்கள். முமுக்ஷுக்களும், ஆத்மப்ராப்திகாமரென்றும், பகவத்ப்ராப்திகாமரென்றும் த்விவிதராயிருப்பர்கள். ஆத்மப்ராப்திகாமராவார்:— ராஜபதமளவாகவுடைத்தான ஐஹிகைச்வர்யமும், ப்ரஹ்மபதமளவாகவுடைத்தான ஆமுஷ்மிகைச்வர்யமும் அஸ்திர

மாய் துக்கமிச்ரமாகையாலே, விவேகித்து, ஆதமா பரகருதே:பரனாய், நிதயனாய, ஜஞாநாநந்தஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே, ஆதமபோகமே புருஷாாததமெனறு ததப்ராப்திக்கு யதநம் பணணுமவர்கள். இவாகள் ததிகமான பகவத்ப்ராபதிஸுகததை விமாசியாதவாகள பகவதபராப்திகாமராகிறா·— பரகருதே·பரனாய், நித்பனாய், நிாமலனாய், ஜஞாநாநநதமயனுமாய், அபரிசசிநநஜஞான குணகனுமாய், பகவதநயாா ஹசேஷமாகையாலே அநந்யபோகயமான ஆதமாவுககு, ஸ்வாநுபவம, அணுவாய, ஸ்வதந்தரமாகையாலே ஸ்வரூபவிருததமென்று விஷம்போலே அநாதரிதது, நிதயமாய, நிர்மலமாய், அபரிச்சிநநஜ்ஞாநாநநதமயமான ஸ்வரூபததையுடையனாய, ஸாவசேஷியாய், ஸாவசரண்யனாய், ஸாவபராப்யனான ச்ரிய·பதியினுடைய திருவடிகளிலே நிதய கைங்கர்யததைப பரமபுருஷாாததமாக நிசசயிதது, ஒரு தேசவிசேஷததிலும், தேஹவிசேஷததிலுமன்றியே ஸித்திபபதாகையாலே, தத்பராபதிக்கு விரோதியான தேச ஸமபநதமும," தேஹஸம்பநதமும் விடவேணுமென்று ஆசைப்படுமவாகள். இவாகளும், உபாஸகநிஷ்டரென்றும், நயாஸநிஷ்டரெனறும் தவிவிதம. உபாஸகநிஷ்டராகிறார்:— பலஸங்கபரிதயாகபூாவகமாக யஜஞதாநாதிகாமஙகளை அநுஷ்டிகக விபரீதஜ்ஞாநஹேதுவான ரஜஸ்தமஸ்ஸுககள நனறாக நசிதது, யதாஜஞாநஹேதுவான ஸதவம்பரகாசிதது, அதனாலே, பகவதஜ்ஞாநமுண்டாய், அது ஸாக்ஷாதகாரஸமானமாய், அநவரதபாவனையுண்டாய், பததிரூபாபநநமாய், ஸமசலேஷவிசலேஷஙகளிலே ஸுகதுக்கஙகளைப பண்ணுவதாய், சாஸ்தரததிலே மோக்ஷஸாதநதயா விஹிதையான பகதியை உபாயமாக அவலமபிததவாகள. நயாஸ நிஷ்டராகிறா:— உபாஸநமும அநேகஜநமஸாதயமாகையாலே துஷ்கரமெனறும், தேச காலாதிகாரிபரப்ருதயநேக நியமாபேக்ஷமாகையாலே ஸாபாயமெனறும், பராரபதகாமாவஸாந பலமாகையாலே ஸவிளமபமென்றும, அசேதநமாகையாலே அஸமாததமெனறும், ஸ்வயதநஸாதயமாகையாலே ஸ்வரூபவிருததமென்றும, பின்னையுஞ சொலலபபடுகிற உபாயாபாஸஙகளெலலாவற்றையும் ஸாஙகமாகவும் ஸவாஸநமாகவும விடடு, அநத உபாயஙகளபோலனறிக்கே நிவருததிஸாதயமாகையாலும், ஸகருதநுஷ்டேயமாகையாலும, ஸுகரமுமாயும, ஒரு நியமமும வேணடியிராமையாலே நிரபாயமாயும, தேஹாவஸானபலிதமாகையாலே சீகர பலபரதமாயும், பரமசேதநமாகையாலே பலபரதாநததில ஸ்வயம ஸமாததமாயும, நிருபாதிகமாகையாலே ஸவரூபாநுரூபமான சரிய:பதியினுடைய திருவடிகளையே விலக்ஷணோபாயமாக நிசசயிதது, அதிலே நயஸ்தபராாயிருககுமவாகள. இநத நயாஸநிஷ்டரும், ஸ்வயம் நயஸதபரரெனறும பரநயஸ்தபரரெனறும தவிவிதம. ஸ்வயம நயஸதபரராகிறா:— ஸதாசாாயகருபையாலே லபதஜஞாநராய், ஸ்வதோஷததை அநுஸநதிதது, ஹிதபரனான ஸாவேசவரன ஸ்ரீபாதததைத தாஙகளே ·ஆசரயிககவஞசி, ஸாவேசவரனுககுப பதநியாய, வல்லபையாய, ஸாவாதமாககளுககும ஸ்வாமினியாய, மாதாவாய. அவனோடே நிதயஸமயுகதையான பிராடடி பரஸாதததாலே பயஙகெடடு, ·வாதஸலயாதிஸமஸ்தகலயாணகுணகணவிசிஷடனான சரிய பதியினுடைய திருவடிகளைத தம

முடைய அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமாக ஆச்ரயிக்குமவர்கள். பரந்யஸ்தபரராகிறார்:— தங்களுக்காக ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஏதாத்ருச ந்யாஸத்தையுடையவர்கள். இவரும் ஸநிபந்தநபரந்யஸ்தபரரென்றும், நிர்நிபந்தநபரந்யஸ்தபரரென்றும் த்விவிதமாயிருப்பார்கள். ஸநிபந்தநபரந்யஸ்தபரராகிறார்:— தன்னுடைய அநுவர்த்தநாதிகளாலே மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பரந்யாஸத்தை உடையவர்கள். நிர்நிபந்தனபரந்யஸ்தபரராகிறார்:— தனக்கு ப்ராப்தமான புருஷார்த்தத்தினுடைய உத்தவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, அது இவர்களுக்கு இல்லாதமாத்ரமன்றிக்கே, இவர்கள்படுகிற துர்க்கதியைக்காணப்பொறாத கேவலக்ருபையாலே ப்ரீதனான ஆசார்யனாலே அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பரந்யாஸத்தை உடையவர்கள். இவர்களில், ஸம்ஸாரிகள், ஈச்வரனுடைய சிக்ஷைக்கு விஷயமானவர்கள். கேவலர், உபேக்ஷைக்கு விஷயமானவர்கள். உபாஸகர், அநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமானவர்கள். ப்ரபன்னர், க்ருபைக்கு விஷயமானவர்கள். ப்ரபன்னரெல்லாருக்கும் தேஹாவஸாநத்திலே பலமேயொக்கும். உத்தரோத்தராதிகாரிகள் பாக்யாதிகாரிகள். இவர்கள் ஆர்த்தாதிகாரிகளென்றும், த்ருப்தாதிகாரிகளென்றும். த்விவிதம்: ஆர்த்தாதிகாரிகளாகிறார்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் ஸ்திதியும், அக்நிஜ்வாலா பஞ்ஜரத்திலிருப்புப்போலே அத்யந்ததுஸ்ஸஹமாய்த் தோற்றித் தந்நிவ்ருத்திக்கு த்வரிக்குமவர்கள். த்ருப்தராகிறார்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான தேஹாந்தரஸம்பந்தமும், வர்க்கநரகாதிப்ரவேசத்தில் விரக்தியும், பீதியுமுண்டாய், தந்நிவ்ருத்திக்கு பகவானை ஆச்ரயித்து, வர்த்தமான சரீர வியோகத்துக்கு த்வரியாதவர்கள். இவரும், ஸ்வதேஹஸம்பந்த த்ருப்தரென்றும், ஸ்வதேஹிஸம்பந்தத்ருப்தரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள். ஸ்வதேஹஸம்பந்தத்ருப்தராகிறார்:— சரீராவஸாநத்தில் போகமெத்தனையேனும் விலக்ஷணமானாலும், ருசிவாஸனைகளாலே இத்தைவிட த்வரியாதவர்கள். ஸ்வதேஹிஸம்பந்தத்ருப்தராகிறார்:— தனக்கும் அவனுக்கும் உண்டான நிருபாதிகசரீரசரீரிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கார்யமென்று த்வரியாதே ஐஹிகபோகதாஸ்யத்தில் மண்டியிருக்குமவர்கள். ஆர்த்தராகிறார்:— பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான வர்த்தமானசரீரத்தில் ஸ்திதியும் அக்நிஜ்வாலாபஞ்ஜரத்திலிருப்புப்போல அத்யந்ததுஸ்ஸஹமாய்த்தோன்றி, தந்நிவ்ருத்திக்கு த்வரிக்குமவர்கள். இவரும், ப்ரதிகூலபோகார்த்தரென்றும், அநுகூல போகார்த்தரென்றும் த்விவிதம். ப்ரதிகூலபோகார்த்ராகிறார் :— ப்த்யக்ஷஸித்தமான தாபத்ரயதுக்கம் அதிதுஸ்ஸஹமாய்த் தோன்றி, அதுக்கு ஹேதுவான தேகஸம்பந்தத்தையும், தேசஸம்பந்தத்தையும், தேசிகருடைய ஸஹவாஸத்தையும் பொறாதே சாஸ்த்ரத்ருஷ்டிகளாலும் ஆசார்யர்களுடைய வசநங்களாலும் அறியப்படுமதாய், அந்த துக்கந்தமின்றிக்கே, நிரதிசயமான பகவத்ப்ராப்திரூபஸுகத்துக்கு த்வரைப்படுமவர்கள். அநுகூலபோகர்த்தராகிறார்:— நிரந்தரமான த்வயாநுஸந்தானத்தாலே தனக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்தில் நித்யவாஸத்தினுடைய வைலக்ஷண்யம் விசதமாக ப்ரகாசிக்க, அதில்லாத க்ஷணகாலமும்

கல்பஸஹஸ்ரமாய்த் தோன்றும்படி ஆர்த்தராய், ஏததப்ராப்திககு த்வரிககின்றவாகள். இநத ப்ரபன்னவிஷயமான உபாயக்ருத்யம், அநிஷ்டநிவ்ருததியும, இஷ்டப்ராபதியு மென்று த்விவிதமாயிருக்கும். அநிஷ்டந்தான பூர்வாகமென்றும் உததராகமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும் அகமாகிறது, புணயபாபரூபமான காமம. ஸ்வாககாதி ஸாதநமாந புண்யமும பாபமபோலே பேற்றுககு பாதிபநதகமாகையாலே அகமெனப பட்டது. இதிலே பூாவாகமாகிறது:— ஆசரயணததுககு முனபு அநாதிகாலம் பணணப படட காமம. இதுவும ஸஞ்சிதமென்றும், பராரபதமெனறும் தவிவிதமாயிருககும், ஸஞ்சிதமாகிறது — பலப்ரதாநததுககு உதயோகியாமலிருககிறது. பராரப்தமாகிறது, பலபரதாநததுககு உதயோகிககிறது. பராரபதமும, வாததமான சரீராரப்தமெனறும், சரீராநதராரபதமென்றும் தவிவிதம. உததராகமாகிறது, ஆசரயணததுக கநநதரம் தேஹாவஸாநபாயநதம வாஸநாபலததாலே செய்யப்பட்ட காமம் இதுவும ஜ்ஞாநகருத மென்றும, அஜ்ஞாநகருதமெனறும, தவிவிதமாயிருககும் இதுவும ஸாநுதாபமெனறும், நிரநுதாபமென்றும் ஒரோனறே தவிவிதமாயிருககும இபபடிபபட்ட பேதஙகளை யுடைததான அநிஷ்டததை இவனிடததில பரீதயதிசயததாலே உபாயபூதனை ஈசவரன் போககும்படியென்னில்:— வாததமானசரீராரபததையொழிதது, பூாவாகததில் புண்யாம்சததை இவனை ஸ்நேஹிததவர்களை அநுபவிபபிக்கும். பாபாமசத்தை த்வேஷிததவர்களை அநுபவிபபிககும் சரீராரப்தத்தை சரீரதோடே போக்கும். இவனுககு எப்போதும அநுகூலபோகாததியுணடாம். அநத ஆாததிரூபமான மஹா துக்கததிலும, தத்ஹேதுவான அனுபவாஹ்லாதரூபமான மஹாஸுகததிலும், சரீராநுபாவயததையெல்லாம அப்போதே போககும் உத்தராகததில் அஜ்ஞாநகருதமும், அவனுடைய வாதஸல்யததினாலே திருவுள்ளதககு விஷயமனறிககே போம் ஸாநுதாப மாந ஜ்ஞாநகருதமும, அவனுடைய க்ஷமைககு விஷயமாம; அது பகவதவிஷயமானால பகவதவிஷயமான அநுதாபததிலே போம பாகவதவிஷயமானால பாகவதவிஷயததில அநுதாபத்திலே போம. நிரநுதாபஜ்ஞாநகருதமும, சரீராநுபாவ்யமபோலே அநுபவித்து போககுவன. ஸாமாநயநிஷித்தாநுஷ்டாநமும, பகவநநிகரஹஹேதுவாகையாலும் சிஷ்டஜநகாஹிதமாகையாலும க்ரூரம. பகவத விஷயமான அநுதாபசூந்யமும க்ரூரத ரம். பாகவதவிஷயமான அநுதாபசூந்யமும் க்ரூரதமம ஆகையாலே ப்ரபன்னன் பாகவதபாகவதபரஸாததுககொழிய க்ஷமைககு விஷயமாகை அநுரூபமலலா மையாலே ஸாவதாநததோடே நடககவேணும. ஆகையாலே, ஜ்ஞாநகருதமான ஸாநு தாபமும உதிககைககு அவகாசமிலலாமையாலே அநுதாபசூந்யமும தூரதோ நிரஸதம். ஆனாலும ஈ கருசசகடிநபரகருதிகளுண்டாகுவரோ எனறு சாஸதரம சொலலிற்றாயிறறு. இபபடி ஸாவமான காமஙகளும நிவாதயஙகளாகையாலே ததகாயமான தேஹஸம்பநத மிலலை தேஹஸமபநதமிலலாமையாலே ததகாயமான அவிததையயிலலை இமமூனறு மிலலாமையாலே ததததவாஸநாருசிகளில்லை ஆகையாலே, ப்ரபனனனுக்கு சரீராவஸாநத திலே தேசகாலாதிகாரி நியமஙகளும, உததரகிரியைகளும்பாயமன்று. ஆனாலும

உத்தரக்ரியைகளும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலும் பகவத்ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும் செய்யப் படுமத்தனை. இனி, இஷ்டப்ராப்தியும், ஐஹிகமென்றும், ஆமுஷ்மிகமென்றும் த்வி விதம். ஐஹிகம் பகவத் கைங்கர்யமென்றும் பாகவதகைங்கர்யமென்றும் த்விவிதம். கைங்கர்யமாகிறது:— இஷ்டம் செய்கை. அதுதான் ஸாமாந்யவிஹிதாநுஷ்டாநமும், பகவத்ஸந்தோஷஹேதுவாகையாலே, கைங்கர்யமென்னக் கடவதிறே. பகவானுக்கு இஷ்டம் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியவேணும். பாகவதர்களுக்கிஷ்டம் அவர்கள் நினைவிலே அறியவேணும். ஆக கைங்கர்யமும் மாநஸமென்றும் காயிகமென்றும் த்விவிதம். மாநஸ மாகிறது:— அந்யபரமாகாமல் தத்பரமாக்குகை. அதுவும், செய்த உபகாரத்தை ஸ்மரிக் கையும், செய்யக்கடவ உபகாரத்தை அபேக்ஷிக்கையுமென்று த்விவிதம். இதில் ஈச் வரன் செய்த உபகாரமாகிறது:— ஸதாசார்யனை ஆச்ரயிப்பிக்கையும், ததர்த்தமான அதி காரி ஸம்பத்தும். செய்யத்தக்க உபகாரமாகிறது:- பரமபதத்தில் நித்யகைங்கர்ய ப்ராப் தியும், ததர்த்தமான அதிகாரிஸம்பத்தும். ஆமுஷ்மிகமான கைங்கர்யமும் இதுவே. அந்த கைங்கர்யமும், வாசிகமென்றும், காயிகமென்றும் த்விவிதம். வாசிகமாகிறது:— ஸ்துதி, நாமஸங்கீர்த்தநாதிகள். காயிகமாகிறது:— ஸம்மார்ஜநமாலா பந்தநாதிகள். பாகவத கைங்கர்யமும், ஆசார்யகைங்கர்யமென்றும் தத்துல்யரான பாகவதகைங்கர்ய மென்றும் த்விவிதம். ஆசார்யரும், மந்த்ரப்ரதரென்றும், மந்த்ரார்த்தப்ரதரென்றும் த்விவிதம். இவர்கள் பக்கல் செய்யும் ப்ரதிபத்தி ஸமமாயிருக்கும். பகவானுடைய திருவடிகளிரண்டிலும் வைஷம்யமுண்டாகிலிறே ஆசார்யவிஷயத்தில் வைஷம்ய முண்டாவது? இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரமாகிறது:— அநாதிகாலம் விமுகனான சேதனனை பகவத்விஷயத்தில் அபிமுகனாகச் செய்கையும், மந்த்ரார்த்த முகத்தாலே அஜ்ஞாநத்தை நிரஸித்து, ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி, ததநுரூபமான வ்ருத்தியிலே நியமித்து, ததீயாந்தர்ப்பாவத்தை உண்டாக்குகையும், கைங்கர்யங் கொள்ளுகையும். இனி பாகவதர் செய்த உபகாரமாவது:— குணலேசமின்றிக்கே தோஷங்களினாலே பூர்ணனான தன்னை, ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து ஸ்வரூபா நுரூபமான போகத்திலே கூட்டிக்கொண்டு கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமாக்குகை. இனி லீலோபகரணமான அசேதநமும், ப்ரக்ருதியென்றும் காலமென்றும் த்விவிதம். ப்ரக்ருதியாகிறது:- ஸத்வரஜஸ்தமோகுணாத்மகமாய், நித்யமாய், தன்னோடே ஸம்பந்தித்த சேதநருக்கு தத்தத்கர்மாநுகுணமான தேஹேந்த்ரியாதிரூபமாய், அநேகவிகாரங்களை யுடைத்தானதாய், சப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தையும், பகவத்விஷய வைமுக்யத்தையும் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும் அசித்விசேஷம். காலமாகிறது:— நித்யமாய், நிமேஷகாஷ்டா திரூபமான பஹுவிகாரங்களை உடைத்தாய், சேதநருடைய கர்மத்துக்கும் ததநுகுண ரூபமான போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும். இனி லீலாபரிகரமும் போக பரிகரமு மான சேதநாசேதநவர்க்கம், ஸ்வவிசேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு வ்யாப்யமாய், தார்ய மாய், நியாம்யமாய், சரீரமாய், சேஷமாயிருக்கும். இனி விசேஷ்யமும், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகமாய், கல்யாணைகதாநமாய், ஸதைகரஸமாய், விபுவாய், நித்யமாய்,

ஜ்ஞாநாநந்தங்களை ஸ்வரூபமாகவுடையதுமாய், ஜ்ஞாநசக்த்யாத்யநந்தகுணகணபூஷிதமாய் ஸ்வவிசேஷணமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகமாய், தாரகமாய், நியாமகமாய், சரீரியாய், சேஷியாய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாஸமேதமாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், ஸர்வலோகசரண்யமாய், ஸகல பலப்ரதமாய், ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதைகளுக்கும், ஸனகஸனந்தநாதியோகிகளுக்கும் அவாங்மநஸகோசரமாய், ச்ருத்யேகஸமதிகம்யமாய், ஸமாச்ரிதைகஸுலபமாய், ததுஜ்ஜீவனைக ப்ரயோஜநமாய், பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்தவிசேஷணவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமொன்றையுமறிந்த அதிகாரி வேறொன்றையுமறியவேண்டாத க்ருதக்ருத்யன். இந்த அதிகாரியே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் நித்யமுக்தர்களுக்கும், ஆசார்யனுக்கும், பிராட்டிக்கும், ச்ரிய:பதிக்கும் அத்யந்தப்ரியதமன்.

ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை

"ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச, வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா:, முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதாந்தவேதிந:" என்கிறபடியே ஸகல வேதாந்தப்ரதிபாத்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தைத் திருமந்த்ரத்தில் விவரிக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்: ப்ரணவத்தில் அர்த்த பஞ்சகத்தை விவரிக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்: மகாரத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. அகாரத்தாலே பரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. உகாரத்தாலே விரோத்யுபாயங்களைச் சொல்லிற்று. அகாரத்தில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

அகாரத்தில் அர்த்தபஞ்சகத்தை விவரிக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்: அகாரத்தால் பரஸ்வரூபமும், அதில் சதுர்த்தியாலே ஸ்வஸ்வரூபபுருஷார்த்தஸ்வரூபங்களையும், அதில் **'அவ-ரக்ஷணே'** என்கிற தாதுவினாலே விரோத்யுபாயங்களையும் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாலே சேஷத்வத்தைச்சொல்லி, அகாரத்தாலே சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லி, மகாரத்தாலே சேஷத்வாச்ரயஞ்சொல்லி, அவதாரணத்தாலே சேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையைச்சொல்லி, ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

அகாரத்தாலே ரக்ஷகனைச் சொல்லி மகாரத்தாலே ரக்ஷ்யவஸ்துவைச்சொல்லி சதுர்த்தியாலே ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்துக்கு வேண்டும் உறவு சொல்லி, அவதாரணத்தாலே ரக்ஷ்யரக்ஷகங்களினுடைய லக்ஷ்யலக்ஷணம் சொல்லுகையாலே உபாயம் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. "நாராயண" பதத்தாலே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று, நமஸ்ஸில் (ம:) என்கிற இத்தாலே விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (ந:) என்கிற இத்தாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஆகையாலே; ஸகலவேதார்த்த ப்ரதிபாத்யமான அர்த்த பஞ்சகம் சொல்லிற்றாயிற்று.

"இவ்வாத்மாவுக்கு எம்பெருமான் கட்டின ஸூத்ரம் திருமந்த்ரம்" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் அருளிச்செய்வர். ஸம்ஸாரவர்த்தகமான தாலிக்கயிறு பதினறிழையாய், இரண்டு சரடாயிருக்கும். கைங்கர்யவர்த்தகமான மங்களஸூத்ரம் எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருக்கும். ஸ்வரூபத்தினுணர்த்தியைப்பற்றியிருப்பதொரு சரடும்; ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியைப்பற்றியிருப்பதொரு சரடும்; ஸ்வரூபத்தினுணர்த்தியாலும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியாலும், பலித்த அர்த்தம் ஈச்வரனைப் பேணுகை; இதை வெளியிட்டிருப்பதொரு சரடுமாயிருக்கும். சேஷத்வஜ்ஞானமில்லாதார்க்கு ப்ரணவத்தில் அந்வயமில்லை, தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு நமஸ்ஸில் அந்வயமில்லை. கைங்கர்யருசியில்லாதார்க்கு நாராயணபதத்தில் அந்வயமில்லை. சேஷத்வஜ்ஞானமிருக்கும்படியை இளையபெருமாள் ஆசரித்துக்காட்டினார்; ஈச்வரசேஷபூதன் அந்ய சேஷத்வநிவர்த்தகனென்றும், விலக்ஷணநிரூபகனென்றும், அஹங்காரநிவர்த்தகனென்றும், ததீயபரதந்த்ரனென்றும், தத்ஸம்பந்தயுக்தனென்றும், கிங்கரத்வபாவனென்றும் தன்னை அநுஸந்திப்பான்.

ப்ரமாணப்ரமேயப்ரமாதாக்களைச்சேர அநுஸந்திக்கும்படி:— ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹசேஷத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசம் ப்ரணவம்; அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி பெருமாள் பொருந்தவிட்ட திருவடிகள். ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் அநந்யசரணத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசகம் நமஸ்ஸு; அநந்யசரணத்வப்ரதிஸம்பந்தி, பெருமாளமைத்த திருக்கை. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம், அநந்யபோக்யத்வம்; ஏதத்ப்ரகாசகம் நாராயணபதம்; அநந்ய போக்யத்வப்ரதிஸம்பந்தி பெருமாள் திருமுறுவல். இதுக்குக் கருத்து:— தானறிகை, சேதனமறிகை. ஸாராந்தரமறிகை. அதாவது:— பேறறிகை, வ்யாபாரமறிகை, விஷயாந்தரமறிகை. ஸ்வாதந்த்ர்யம் மேலிட்டால் ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். இதரர் பக்கல் சேஷத்வப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில், உகாரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். 'தேஹோஹம்' என்றிருந்தானாகில், மகாரார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான், ஸ்வரக்ஷணவிஷயத்தில் கரைந்தானாகில், நமச்சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். ஈச்வரவிபூதிகளோடே கலங்கா நின்றானாகில், நாரசப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான் ஆபாஸபந்துக்கள் பக்கல் பந்துத்துவம் நடையாடிற்றாகில், அயநசப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான். சப்தாதிவிஷயங்களிலே போக்யதாபுத்தி நடையாடிற்றாகில், 'ஆய' சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திப்பான்.

ப்ரமாணம் பதத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். ப்ரமேயம் பர்வத்ரயாத்மகமாயிருக்கும் அதிகாரி ஆகாரத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். ப்ரமாணம் பதத்ரயாத்மகமாகையாவது:— ப்ரதமபதம், மத்யமபதம் த்ருதீயபதம். பர்வத்ரயாத்மகமாகையாவது:— பொருந்த விட்ட திருவடிகளும், அஞ்சலென்ற திருக்கையும், சிவந்த திருமுகமண்டலமும். அதிகாரி ஆகாரத்ரயாத்மகமாகையாவது:- அநந்யார்ஹசேஷபூதனும், அநந்யசரணனும், அநந்ய போக்யனுமிருக்கை. ப்ரதமபதம் அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரகாசகம். பொருந்த விட்ட திருவடிகள் அநந்யார்ஹத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். மத்யமபதம் அநந்யசரணத்வத்துக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கும். அஞ்சலென்ற திருக்கை அநந்ய சரணத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். த்ருதீயபதம் அநந்யபோக்யத்வப்ரகாசமாயிருக்கும். சிவந்த திருமுதமண்டலம் அநந்யபோக்யத்வப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கும். திருமந்த்ரத்தாலே திருவபிஷேகத்தை அநுஸந்திப்பான். சரமச்லோகத்தாலே திருமார்பில் நாச்சியாரோட்டைச் சேர்த்தியை அநுஸந்திப்பான். த்வயத்தாலே திருவடிகளை அநுஸந்திப்பான்.

அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ரஹஸ்யத்ரயத்திலே சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; திருமந்த்ரத்தில் நாராயணபதத்தாலே பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லி, ப்ரணவத்தாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லி, சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லி, 'நம:' என்று உபாய ஸ்வரூபம் சொல்லி, நமச்சப்தத்திலே ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தாலே விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சரமச்லோகத்தில் 'மாம்' 'அஹம்' என்கிற பதங்களாலே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'வ்ரஜ' என்கிற மத்யமனும், 'த்வா' 'மா சுச:' என்கிற பதங்களாலும் ஸ்வஸ்வரூபம் சொல்லிற்று 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கையாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்று விரோதிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஏகபதத்தாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. த்வயத்தில் ஸ்விசேஷமான நாராயண பதத்தாலே பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'ப்ரபத்யே' என்கிற உத்தமனாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. சதுர்த்தி நமஸ்ஸுக்களாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. நமச்சப்தத்தில், மகாரத்தாலே விரோதிஸ்வருபம் சொல்லிற்று. 'சரணௌ' 'சரண' பதங்களாலே உபாயஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது திருமந்த்ரம். ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தை விவரிக்கிறது சரமச்லோகம். இவ் விரண்டர்த்தத்திலும் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தான ப்ரகாரம் த்வயம். சாஸ்த்ர ருசிபரிக்ருஹீதம் திருமந்த்ரம். சரண்யருசிபரிக்ருஹீதம் சரமச்லோகம். ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதம் த்வயம். ப்ராப்யப்ரதாநம் திருமந்த்ரம். ப்ராபகப்ரதாநம் சரமச்லோகம். புருஷகாரப்ரதாநம் த்வயம். ஆசார்யாங்கீகாரம் உடையவனுக்கு ஆசார்யன் இரங்கி திருமந்த்ரத்தில் உபதேசித்த அவ்வர்த்தத்தை க்ரமச: அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஈச்வரசேஷபூதன், அந்யசேஷத்வநிவர்த்தகன், விலக்ஷணநிரூபகன், ததீய பரதந்த்ரன், தத்ஸம்பந்தயுக்தன், கிங்கரஸ்வபாவனென்று தன்னை அநுஸந்திப்பது.

ஸவிபக்திகமான அகாரத்தை அநந்தராக்ஷரத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வக்ஷரத்வயத்தையும் மந்த்ரசேஷபதத்வயம் விவரிக்கிறது. அப்பதத்வயத்தையும் த்வயத்தில் வாக்யத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வாக்யத்வயத்தையும் சரமச்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரிக்கிறது. அதில் அகாரத்தை அக்ஷரத்வயத்தில் ப்ரதமாக்ஷரம் விவரிக்கிறது. விபக்தியை அநந்தராக்ஷரம் விவரிக்கிறது. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தை ப்ரதமபதம் விவரிக்கிறது. அநந்தராக்ஷரத்தை அநந்தரபதம் விவரிக்கிறது. அதில் ப்ரதமபதத்தை ப்ரதமவாக்யம் விவரிக்கிறது. அநந்தரபதத்தை அநந்தரவாக்யம் விவரிக்கிறது. இதில் பூர்வவாக்யத்தைப் பூர்வார்த்தம் விவரிக்கிறது. உத்தரவாக்யத்தை உத்தரார்த்தம் விவரிக்கிறது. அதில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற அகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வவாசகமான உகாரம் விவரணமாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்: அகாரவாச்யனுடைய சேஷித்வம் ஆச்ரயாந்தரங்களிலும் கிடக்குமோ? அநந்ய ஸாதாரணமாயிருக்குமோ? என்று ஸந்திக்தமானால், அதனுடைய அநந்யஸாதாரணத்வப்ரகாசமாகையாலே, உகாரம் அகாரவிவரணமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்: உகாரத்தில் சொல்லுகிற சேதனனுடைய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்திப்பது அதற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வம் ஓரிடத்திலிளைப்பாறில்; அங்ஙனன்றியிலே, அநேக சேஷிகளாகில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது. ஆகையாலே அகாரவாச்யனுடைய ஸமாப்யதிகதாரித்ர்யத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயவிஷயப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு விவரணமாகிறது மகாரம். நிராச்ரயமாக தர்மத்துக்கு ஸ்திதியில்லையே. பகவத்வ்யதிரிக்தரைத் தன்னோடு பிறரோடு வாசியற அந்யராகச்சொல்லி, அவர்களுக்கு அநர்ஹன் இச்சேதனன் என்கிறது உகாரம். இதில் கழிகிற தேவதாந்தராதிமாத்ரத்தாலே அந்யசப்தத்துக்குப் பூர்த்தியில்லாமையாலே அவ்வந்யசப்தத்தில் அந்விதனான தன்னையும் கழித்து, அநந்யார்ஹத்வத்தைப் பூரிக்கிற முகத்தாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். 'அஹமபி ந மம' என்கிறபடியே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது நமச்சப்தத்திலேயிறே; ஆகையாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரய விசேஷப்ரகாசகமான மகாரவாச்யனுடைய சேஷத்வபூர்த்தி ப்ரகாசிப்பது 'அகிஞ்சித்கரஸ்யசேஷத்வாநுபபத்தி:' என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகையாலே, கிஞ்சித்கார ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு மகாரவிவரணமாகிறது நாராயணபதம். அத்யந்தபாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற உபாயவேஷத்தினுடைய ஸ்வரூபமென்ன, இதிலிழிகைக்கு ஏகாந்தமானதுறையென்ன, அவ்வுபாயமாகச் செய்யவேண்டும் அம்சமென்ன, இவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே நமச்சப்த விவரணமாகிறது, த்வயத்தில் பூர்வவாக்யம். கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடத்தையும், அதற்குக்களையான அம்சத்தையும் ஒழித்துத் தருகையாலே நாராயணசப்தத்துக்கு விவரணமாகிறது த்வயத்தில் உத்தரவாக்யம். அவ்வுபாயஸ்வீகாரம் ஸாதநாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமாகையாலே, தத்ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணமாகிறது பூர்வார்த்தம். உத்தரவாக்யத்தில்

சொன்ன ப்ராப்யஸித்தி விரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமாகக்கடவதென்று விவரிக்கிறது உத்தரார்த்தம்.

ஸார்வாதிகாரமாயும், அதிக்ருதாதிகாரமாயும், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாயுமிருந்துள்ள வாக்யத்வயத்தில் பூர்வவாக்யம் ப்ராபகமாயிருந்ததேயாகிலும், பதத்ரயாத்மகமாயும் அர்த்தத்ரயாத்மகமாயும் இருக்கும். இதில் "ஸ்ரீமந்" என்கிற பதம் புருஷகாரம். "சரணம் ப்ரபத்யே" என்கிறபதம் அதிகாரிக்ருத்யம் நடுவே "நாராயணசரணௌ" என்கிறபதம் உபாயம். உபாயம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயும் அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயும் இருக்கும் பலத்தில் வந்தால் அந்யநிரபேக்ஷமாயும் இருக்கும். உத்தரவாக்யமும் பதத்ரயாத்மகமாயிருக்கும் அதில் "ஆய" என்கிறவிடம் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இதுக்குக்கீழ் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலில் பதம் கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கையைச் சொல்லுகிறது

நம்மாசார்யர்கள் திருமந்த்ரத்தையும் சரமச்லோகத்தையும் த்வயத்திலே அநுஸந்திக்கும்படி:- இதுதான் உபாயோபேயம் இரண்டையும் சொல்லுகையாலே த்வயமென்கிறது. திருமந்த்ரத்தில் உபேயப்ராதாந்யேந சொல்லுகிற அர்த்தத்தையும், சரம ச்லோகத்தில் உபாயப்ராதாந்யேந சொல்லுகிற அர்த்தத்தையும், இதில் பூர்வவாக்யத்தாலும், உத்தரவாக்யத்தாலும் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயெனில்: அகாரத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வத்தால் சொல்லுகிற லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், நாராயணபதத்திலே பிராட்டிக்கும் அந்தர்ப்பாவமுண்டாகையாலே வருகிற லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தில் "ஸ்ரீமதே" என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்திலே சொல்லுகிற ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையும், அதில் விவரணமான நமஸ்ஸில் சொல்லுகிற அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தையும், தத்பரவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற சதுர்த்யர்த்தத்தையும், உத்தரவாக்யத்தில் சதுர்த்தியாலே சொல்லுகிறது திருமந்த்ரத்தில் நமச்சப்தார்த்தமான அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியைப் பூர்வவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே சொல்லுகிறது ஆக, திருமந்த்ரம் த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்திலே அந்வயித்தது இனி சரமச்லோகம் உத்தரவாக்யத்திலே அந்வயிக்கும்படி சொல்லுகிறது "மாம்" என்கிற பதத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வத்தால் சொல்லுகிற லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் "ஸ்ரீமந்" பதத்தாலே சொல்லுகிறது. 'மாம்' என்கிற பதத்தில் சொல்லுகிற ஸௌலப்யத்தையும், 'அஹம்" என்கிற பதத்தில் சொல்லுகிற, ஸ்வாமித்வத்தையும், இதில் "நாராயண" பதத்தாலே சொல்லுகிறது. "மாம்" என்கிற பதத்தில் சொல்லுகிற ஸேநாதூளியும், சிறுசதங்கையும், தாங்கின உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், நாட்டின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற விக்ரஹத்தை த்வயத்தில் "சரணௌ" என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. 'ஏக' சப்தத்தால் சொல்லுகிற அவதாரணார்த்தத்தையும், 'சரண' சப்தார்த்தத்தையும், "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிமா சுச:" என்கிற விரோதிநிவ்ருத்தியையும், த்வயத்தில் சரணசப்தத

தாலே சொல்லுகிறது. ''வ்ரஜ'' என்கிற இடத்தில் அர்த்தத்தையும், ''ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்கிற அர்த்தத்தையும், ''த்வா'' என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற அதிகாரியையும், ''ப்ரபத்யே'' என்கிறக்ரியாபதத்தாலே சொல்லுகிறது. தர்மத்யாகம் அங்கே உண்டோ? என்னில்: உபாய ஸ்வீகாரம், உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமாக வல்லது நில்லாமையாலே, ஸ்வீகாரம் சொன்னவிடத்திலே த்யாகம் சொல்லுகிறது. ஆக, சரமச்லோகம் த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே அந்வயித்தது. திருமந்த்ரத்திலும், சரமச்லோகத்திலும் சொல்லுகிற அர்த்தம் த்வயத்திலே சேர அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. சரமச்லோகத்தாலே பூர்வகண்டத்தை விசதீகரிக்கிறது. திருமந்த்ரத்தாலே உத்தரகண்டத்தை விசதீகரிக்கிறது. ''மாம்'', ''அஹம்'' என்கிற பதங்களில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை, பூர்வகண்டத்தில் 'ஸ்ரீமத்' பதத்தாலே சொல்லுகிறது. ''மாம்'', ''அஹம்'' என்கிற பதங்களில் ஸௌசீல்யஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் 'நாராயண' பதத்தாலே சொல்லுகிறது. ''மாம்'' என்கிற பதத்தில் விக்ரஹத்தையும், ''ஏகம்'' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத: வந்த அவதாரணார்த்தத்தையும் ''சரணௌ'' என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. சரமச்லோகத்தில் 'சரண' சப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், இங்குற்ற 'சரண' சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. ''ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய'', ''வ்ரஜ'', ''த்வா'', ''ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:'' என்கிற பதங்களின் அர்த்தங்களை ''ப்ரபத்யே'' என்கிற பதத்தாலே சொல்லுகிறது. அகாரத்தில் ஸ்வரூபாநுபந்தியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், 'நாராயண' பதத்தில் நாரசப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், இங்குற்ற நாராயணலக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும் உத்தர கண்டத்திலே ''ஸ்ரீமதே'' என்கிற பதத்தில் சொல்லுகிறது. அகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், லுப்தசதுர்த்தியில் அர்த்தத்தையும், உத்தரகண்டத்தில் நாராயணபதத்தாலும், சதுர்த்தியாலும் சொல்லுகிறது. ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரத்தையும், நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தையும், உத்தரகண்டத்தில் நமஸ்ஸாலே சொல்லுகிறது. மத்ஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்குமாப்போலே, ஸ்ரீமானுடைய வடிவத்தையும் ஸ்ரீமயமாய் இருக்குமென்று பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்வர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ரஹஸ்யத்ரயதீபிகை முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
* ரஹஸ்யத்ரய விவரணம்

ஓரொன்றில் அநுக்தங்களாய், அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தவிசேஷங்களுக்கு விவரணமாகையாலே, அதிலே ரஹஸ்யத்ரயமும் ஒருவனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது. எத்தை எது விவரிக்கிறதென்னில்.—

ஸவிபக்திகமான அகாரத்தை அநந்தராக்ஷரத்வயம் விவரிக்கிறது. அவ்வக்ஷரத்வயத்தையும் மந்த்ரசேஷபதத்வயம் விவரிக்கிறது. அப்பதத்வயத்தையும் த்வயத்தில் வாக்யத்வயம் விவரிக்கிறது அவ்வாக்யத்வயத்தையும் சரமச்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரிக்கிறது. அதில் அகாரத்தை அக்ஷரத்வயத்தில் ப்ரதமாக்ஷரம் விவரிக்கிறது. விபக்தியை அநந்தராக்ஷரம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமாக்ஷரார்த்தை ப்ரதமபதம் விவரிக்கிறது. அநந்தராக்ஷரத்தை அநந்தரபதம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமபதத்தை ப்ரதமவாக்யம் விவரிக்கிறது. அநந்தரபதத்தை அநந்தரவாக்யம் விவரிக்கிறது. இதில் ப்ரதமவாக்யத்தைப் பூர்வார்த்தம் விவரிக்கிறது. உத்ரவாக்யத்தை உத்தரார்த்தம் விவரிக்கிறது. இதில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற அகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வவாசகமான உகாரம் விவரணமானபடி எங்ஙனே? என்னில்: அகாரவாச்யனுடைய சேஷித்வம் ஆச்ரயாந்தரங்களிலும் கிடைக்குமோ? அநந்யஸாதாரணமாயிருக்குமோ? என்று ஸந்திக்தமானால், அதனுடைய அநந்யஸாதாரணத்வப்ரகாசகமாகையாலே, உகாரம் அகாரவிவரணமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்: உகாரத்தில் சொல்லுகிற சேதனனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் ஸித்திப்பது அதற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வம் ஓரிடத்திலிளைப்பாறில்; அங்ஙனன்றியிலே, அநேகம் சேஷிகளாகில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது. அந்யராயிருப்பார் சில சேஷிகள் உண்டாகில் அந்யசேஷத்வம் ஸித்திப்பதொழிய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் ஸித்தியாது.

ஆகையாலே அகாரவாச்யனுடைய ஸமாப்யதிகதாரித்ர்யத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயவிசேஷப்ரகாசகமாய்க் கொண்டு விவரணமாகிறது மகாரம். நிராச்ரயமாக தர்மத்தின் ஸ்திதியில்லையே. பகவத் வ்யதிரிக்தரைத் தன்னோடு பிறரோடு வாசியற அந்யராகச்சொல்லி, அவர்களில் அந்யதமன் சேதனன் என்கிறது உகாரம் இதில் கழியுண்கிற தேவதாந்தராதிமாத்ரத்தாலே அந்யசப்தத்துக்குப் பூர்த்தியில்லாமையாலே அவ்வந்யசப்தத்தில் அந்விதனான தன்னையும் கழித்து, அநந்யார்ஹதையைப் பூரிக்கிற முகத்தாலே உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சப்தம். **''அஹமபி ந மம பகவத ஏவாஹமஸ்மி''** என்கிறபடியே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது நமச்சப்தத்திலேயிறே; ஆகையாலே

---

* இந்த கிரந்தம் 'ரஹஸ்யத்ரய தீபிகை'யில் சிறிது மாறுதல்களுடன் காணப்படுகிறது.

உகாரவிவரணமாகிறது நமச்சபதம். சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயவிசேஷப்ரகாசகமான மகாரவாச்யனுடைய சேஷத்வபூர்த்திபிறப்பது '**அகிஞ்சித்கரஸ்யசேஷத்வாநுபபத்தி:**' என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகையாலே, கிஞ்சித்காரப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு மகாரவிவரணமாகிறது நாராயணபதம். அத்யந்தபாரதந்த்ர்யபரயுக்தமாய் வருகிற உபாய விசேஷத்தினுடைய ஸ்வரூபமென்ன, இதிவிழிகைக்கு ஏகாந்தமான துறையென்ன, இவ்வுபாயவிசேஷமாகச்செய்யவேணும் அம்சமென்ன, இவற்றைப்ரகாசிப்பிக்கை யாலே நமச்சபத விவரணமாகிறது, த்வயத்தில் பூர்வவாக்யம். கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தையும், அதற்குக்களையானவற்றையும் கழித்துத் தருகையாலே நாராயணசபதத்துக்கு விவரணமாகிறது உத்தரவாக்யம். அவ்வுபாயஸ்வீகாரமஸாத நாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமாகையாலே, தத்ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணமாகிறது பூர்வார்த்தம். உத்தரவாக்யத்தில் சொன்ன ப்ராப்யஸித்தி விரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமாகக்கடவதென்று விவரணமாகிறது உத்தரார்த்தம்.

ஸர்வாதிகாரமாயும், அதிக்ருதாதிகாரமாயும், அர்த்தத்ரயாத்மகமாயும் இருக்கும். இதில் "ஸ்ரீமந்" என்கிற பதம் புருஷகாரம். "சரணம ப்ரபத்யே" என்கிறபதம் அதிகாரிக்ருத்யம் நடுவில் "**நாராயணசரணௌ**" என்கிறபதம் உபாயம். உபாயம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயும் அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயும் இருக்கும். பலத்தில் வந்தால் அந்ய நிரபேக்ஷமாய் இருக்கும். உத்தரவாக்யமும் பதத்ரயாத்மகமாயிருக்கும். இதில் "ஆ" என்கிறவிடம் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இதுக்குக்கீழ் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலில் பதம் கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

ரஹஸ்யத்ரய விவரணம் முற்றிற்று

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
நிகமநப்படி
திருமந்த்ரப்ரகரணம்

திருமந்த்ரம் எட்டு திருவக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில் "ஓம்" என்றும், "நம:" என்றும், "நாராயணாய" என்றும் மூன்று பதமாயிருக்கும். அதில் முதல் பதம் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம். இது அகாரமென்றும், உகாரமென்றும், மகாரமென்றும் மூன்று திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமுமாயிருக்கும். இரண்டாம் பதமான

நமஸ்ஸு, 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய் இரண்டு பதமாயிருக்கும். மூன்றாம் பதமான "நாராயணாய" பதம் அஞ்சு திருவக்ஷரமாய், "நார" என்றும், 'அயந' என்றும் இரண்டு பதமாய், மேல் 'ஆய' வென்று சதுர்த்தியாயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும், ஸர்வசேஷித்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வமும் இவை அகாரார்த்தம் அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தியும், பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வமும் இவை உகாரார்த்தம் ஆத்மாவினுடைய, ஜ்ஞாநாநந்தத்வமும், ஜ்ஞாநகுணகத்வமும், நித்யத்வமும், அணுத்வமும்; ஏகரூபத்வமும், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமும், ப்ரக்ருதே:பரத்வமும் இவை மகாரார்த்தம் ஸ்வாஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமும், பாரதந்த்ர்யபராகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வமும் பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்வமும் இவை நமச்சப்தார்த்தம். சேதநாசேதநங்களினுடைய நித்யத்வமும், அவற்றினுடைய ஸமூஹத்வமும், ஸமூஹா ஸங்க்யாதத்வமும், இவை நாரசப்தார்த்தம். ஈச்வரனுடைய தாரகத்வமும், வ்யாபகத்வமும், நியந்த்ருத்வமும், ஸர்வவிதபந்துத்வமும், ப்ராப்யத்வமும்; ப்ராபகத்வமும், ஸகலஜகத்காரணத்வமும், இவை அயநசப்தார்த்தம் நித்யகைங்கர்யப்ரார்த்தனை ஆயசப்தார்த்தம் எம்பெருமானையொழிய ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில் அகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது அந்யசேஷத்வம் நடையாடிற்றாகில் உகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி நடையாடிற்றாகில் மகாரார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஸ்வரக்ஷணப்ரதிபத்தியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமபுத்தியும், உபாயாந்தரமும் நடையாடிற்றாகில் நமச்சப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. ஈச்வரசரீரபூதரான சேதநாசேதநங்களோடே ராகத்வேஷம் நடையாடிற்றாகில் நாரசப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது அபந்துக்கள் பக்கலிலே பந்துத்வப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில் அயநசப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது, அபோக்யமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே போக்யதாபுத்தி நடையாடிற்றாகில் ஆயசப்தார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாகக்கடவது. திருமந்த்ரத்துக்கு தாத்பர்யார்த்தமேது? வாக்யார்த்தமேது? பதார்த்தமேது? அநுஸந்தாநார்த்தமேது? என்னில் தாத்பர்யார்த்தம் — ஸகலவேதசாஸ்த்ரருசிபரிக்ருஹீதம் — வாக்யார்த்தம்.— ப்ராப்யஸ்வரூபநிரூபணம் பதார்த்தம்.— ஆத்மஸ்வரூபநிரூபணம். அநுஸந்தாநார்த்தம் — ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம். ஸம்பந்தமேதென்னில் — அகாரபதத்தாலே, பிதாபுத்ர ஸம்பந்தம் சொல்லி, "அவ-ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவினாலே ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தம் சொல்லி, லுப்தசதுர்த்தியாலே சேஷிசேஷஸம்பந்தம் சொல்லி, உகாரபதத்தாலே பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தம் சொல்லி, மகாரபதத்தாலே ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம் சொல்லி, நம பதத்தாலே ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தம் சொல்லி, நாரபதத்தாலே சரீரசரீரிஸம்பந்தம் சொல்லி, அயநபதத்தாலே ஆதாராதேயஸம்பந்தம் சொல்லி, ஆயபதத்தாலே போக்த்ருத்வபோக்யத்வ ஸம்பந்தம் சொல்லி, ஆக திருமந்த்ரத்தால் நவவிதஸம்பந்தம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

த்வயப்ரகரணம்

த்வயம் இரண்டு வாக்யமாய், ஆறு பதமாய், பதார்த்தமாய், இருபத்தஞ்சு திருவக்ஷரமாயிருக்கும், அதில் பூர்வவாக்யம் பதினஞ்சு திருவக்ஷரமாய், உத்தரவாக்யம் பத்துத் திருவக்ஷரமாய் இருக்கும். எங்ஙனேயெனனில் **"ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே"** என்றும், **'ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:'** என்றும் இரண்டு வாக்யமாயிருக்கும் **"ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ"** என்றும், **"சரணம்"** என்றும், **"ப்ரபத்யே"** என்றும், **"ஸ்ரீமதே"** என்றும், **"நாராயணாய"** வென்றும், **"நம:"** என்றும் ஆறு பதமாய், **"ஸ்ரீ"** என்றும், **"மந்"** என்றும், **"நாராயண"** என்றும், **"சரணௌ"** என்றும், **"சரணம்"** என்றும், **"ப்ரபத்யே"** என்றும், **"ஸ்ரீமதே"** என்றும், **"நாராயண"** வென்றும், **"ஆய"** வென்றும், **"நம:"** என்றும், பத்து அர்த்தமாயிருக்கும். **'ஸ்ரீ'** என்கையாலே எம்பெருமானுக்கே மறக்கவொண்ணாத பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாரத்வம் சொல்லி, **'மந்'** என்கையாலே அப்புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகம் சொல்லி, **'நாராயண'** என்கையாலே இப்படி புருஷகாரபூதையான பெரிய பிராட்டியார் தான் குறைசொல்லிலும், "என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும்படியான வாத்ஸல்யாதிகுணயோகம் சொல்லி, **'சரணௌ'** என்கையாலே அக்குணங்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கும் ஆச்ரயணீயமான விலக்ஷணவிக்ரஹயோகம் சொல்லி, **'சரணம்'** என்கையாலே அவ்விக்ரஹமே உபாயமென்னுமிடம் சொல்லி, **'ப்ரபத்யே'** என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரியினுடைய அத்யவஸாயம் சொல்லி, **'ஸ்ரீமதே'** என்கையாலே மிதுனமே ப்ராப்யம் என்னுமிடம் சொல்லி, **'நாராயண'** என்கையாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வம் சொல்லி, **'ஆய'** என்கையாலே அவன் திருவடிகளிலே பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷம் சொல்லி, **'நம:'** என்கையாலே அவ்வ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வாஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தமேது? வாக்யார்த்தமேது? பரதாநார்த்தமேது? அநுஸந்தாநார்த்தம் ஏது? என்னில்: தாத்பர்யார்த்தம் — ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதம். வாக்யார்த்தம் — ப்ராப்யஸ்வரூபநிரூபணம். பரதாநார்த்தம் — மிதுநகைங்கர்யம் அநுஸந்தாநார்த்தம் — ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

சரமச்லோக ப்ரகரணம்

சரமச்லோகம் இரண்டு அர்த்தமாய், பதினொரு பதமாய், முப்பத்திரண்டு திருவக்ஷரமாயிருக்கும் எங்ஙனேயெனனில் **"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச."** என்று இரண்டர்த்தமாயிருக்கும், **"ஸர்வதர்மாந்"** என்றும், **'பரித்யஜ்ய'** என்றும், **'மாம்'**

என்றும், 'ஏகம்' என்றும், 'சரணம்' என்றும், 'வ்ரஜ' என்றும், 'அஹம்' என்றும், '**த்வா**' என்றும், '**ஸர்வபாபேப்ய:**' என்றும், '**மோக்ஷயிஷ்யாமி**' என்றும், '**மாசுச:**' என்றும் பதினொரு பதமாயிருக்கும். "**ஸர்வதர்மாந்**" என்கையாலே இதரோபாயங்களைச் சொல்லி, "**பரித்யஜ்ய**" என்கையாலே இதரோபாயநிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, "**மாம்**" என்கையாலே ஸமயக்ஜ்ஞாநோபாயம் சொல்லி, "**ஏகம்**" என்கையாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லி, "**சரணம்**" என்கையாலே உபாயத்வம் சொல்லி, "**வ்ரஜ**" என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லி, "**அஹம்**" என்கையாலே தன்னுடைய ஸர்வசக்தித்வம் சொல்லி, "**த்வா**" என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லி, "**ஸர்வபாபேப்ய:**" என்கையாலே ப்ராப்யப்ரதிபந்தகங்களைச் சொல்லி, "**மோக்ஷயிஷ்யாமி**" என்கையாலே ப்ராப்யப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, "**மாசுச:**" என்கையாலே நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. சரமச்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தமேது? வாக்யார்த்தமேது? பரதாநார்த்தமேது? அநுஸந்தாநார்த்தமேது? என்னில்: தாத்பர்யார்த்தம் — சரண்யாநுபரிக்ருஹீதம்; வாக்யார்த்தம்:— ப்ராப்யஸ்வரூபநிரூபணம்; பரதாநார்த்தம்:— ஈச்வரஸ்வரூபநிரூபணம்; அநுஸந்தாநார்த்தம்:— நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நிகமனப்படி முற்றிற்று

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

சரமரஹஸ்யம்

முமுக்ஷுவான சேதனனுக்கு மோக்ஷத்திலே இச்சையுண்டானபோது ரஹஸ்யத்ரயமறியவேணும், ரஹஸ்யத்ரயமாவது திருமந்த்ரமும், த்வயமும் சரமச்லோகமும் இவற்றுக்கு ப்ரகரணமென்றும், ப்ரயோஜனமென்றும் இரண்டாயிருக்கும். இதில் ப்ரகரணமறிகையாவது ரஹஸ்யத்ரயத்திலுண்டான வார்த்தவிசேஷங்களைப் பதங்கள்தோறும் ஸக்ரமமாகவறிகை ப்ரயோஜனமறிகையாவது — தாத்பர்யமறிகை. திருமந்த்ரத்துக்கு நாராயணபதமும், த்வயத்துக்கு சரணபதமும், சரமச்லோகத்திற்கு ஏகபதமும் தாத்பர்யமாயிருக்கும். இந்த பதத்ரயங்களிலுமுண்டான பரமார்த்தம் யதார்த்தமாக வறியவேணும் திருமந்த்ரத்தில் நாரபதத்திலே சேதநாசேதநங்களுடைய வெல்லாஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், நாரபதத்துக்கு அவன் விக்ரஹத்திலே யூற்றமுமாயிருக்கும். விக்ரஹந்தானிரண்டு விதமாயிருக்கும் அதாவது சேதனமென்றும்

அசேதனமென்றும். இதில் சேதனமென்கிறது நம்மாழ்வாரை. அசேதனமென்கிறது பாதவாதிகளில் அவன் பரிக்ரஹித்த திவ்யமங்கள தேஹங்களை. அதுக்குமிதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. இது நினைவிலே யெழுந்திருந்து விநியோகப்படும். அதுக்கு இவன் தானறிந்து யத்நிக்கவேணும். அங்கு போகவேளையானந்தம் சரீரிக்கே உள்ளது. "அறிவாருயிரானாய்" என்கிறபடியே இங்கு சரீரசரீரிகளிருவர்க்குமானந்தமுண்டு. திருமந்த்ரத்திலே நாரபதத்தாலே ஆழ்வாரை யீஸ்வரனுக்கு திருமேனியாக அநுஸந்தித்து, அயநபதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஈச்வரனையுயிராகவநுஸந்திக்கை அங்ஙனன்றிக்கே, "என்னதுன்னதாவி" என்றும் "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம்" என்றும் இவரை அவனுக்குயிராக வநுசந்திக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே ஸம்பந்த மறிகையாவது — சரீராத்ம ஸம்பந்தம் போலே ஆழ்வாருக்குமீச்வரனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தமென்றறிகை. சரீரத்துக்கும் காரணத்துக்குமுண்டான ஸம்பந்தம்போலே ஆழ்வாருக்கும் நமக்குமுண்டான ஸம்பந்தமென்றறிகை. த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யம் சரணபதத்திலே ஆழ்வாரை ஈச்வரனுக்குத் திருவடிகளாக அநுஸந்தித்து, திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும்போது ஆழ்வாரையே யுபாயமாகவநுஸந்தித்துப் பற்றவேணும். சரமச்லோகத்தில் "மாம்" என்று தன்னைத்தொட்டுக்காட்டி, 'ஏகம்' என்று கையும் ஞானமுத்திரையுமாய் ஆசார்யபதத்தையேறிட்டுக்கொண்டிருக்கிற யென்னையொருவனையே உபாயமாகப் பற்றென்று விதிக்கையாலே ஆழ்வார் ஒருவரையுமே உபாயமாகப் பற்ற வேணும். ஆழ்வாரைப் பற்றும்போது அவர் திருவடிகளைப் பற்ற வேண்டுகையாலே எம்பெருமானார் திருவடிகளோடே ஸம்பந்தமே யிவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவனம். இதற்கு ப்ரமாணம் "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு"ம் "நூற்றந்தாதி"யும். இவ்வர்த்தமறியாதவனுக்கு யாவதாத்மபாவி ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கும். இவ்வர்த்த நிஷ்டரான அதிகாரிகளுக்கு ஆழ்வார் ப்ரபந்தியும் உடையவர் ப்ரபத்தியும் நித்யாநுஸந்தேயமாகக் கடவது. இவ்வர்த்தம் ப்ரஸாதித்த ஆசார்யன் திருவடிகளே உபாயமாகக் கடவன.

சரமரஹஸ்யம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின்
அருள்வாக்கு
(வார்த்தாமாலையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டவை)

1. ஒருவனுக்கு அறியவேண்டுவது:— ஸ்வரூபபுருஷார்த்தோபாயங்கள். இதுதான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வஜ்ஞாந ப்ராபகஜ்ஞாநப்ராப்யஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று. ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநமடியாக வருவதொன்று. ஸம்ஸாரிகள். ஸ்வதேஹாத்மாபிமாநமே ஸ்வரூபமென்றும், தேஹாந்தராநுபவமே புருஷார்த்தமென்றும், ஸ்வதேஹவ்யாபாரமே தத்ஸாதநமென்றும் இருப்பார்கள். இது இவர்கள் நிஷ்டை, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், இப்புஷார்த்தஸித்திக்கு தச்சரணாரவிந்தத்வயமே உபாயமென்றும் இருப்பார்கள். இது இவர்கள் நிஷ்டை. ஸ்வஸ்வரூபம்:— அநந்யார்ஹம்; பரஸ்வரூபம்:— மிதுநம்; விரோதிஸ்வரூபம்:— அஹங்காரம்; உபாயஸ்வரூபம்:— அவன்க்ருபை; பலஸ்வரூபம்:— அவன் உகந்த அந்தரங்க வ்ருத்தி; மிதுனோத்பன்ன ஜ்ஞாநாநந்தம்:—வடிவு;ப்ரீதி:— ஸத்தை; யோகத்திலே அந்வயம். இது ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

2. ஆச்சான்பிள்ளை கோஷ்டியில். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளவிருந்து, 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன அருளிச்செய்தபடி:– 'நாம் லீலைக்கு விஷயமோ? இரக்கத்துக்கு விஷயமோ?' என்று விண்ணப்பம் செய்ய, 'உடன்பட்டு இருந்தோமாகில், லீலைக்கு விஷயமாகிறோம்; அகப்பட்டோமென்று இருந்தோமாகில், இரக்கத்துக்கு விஷயமாகிறோம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

3. 'பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொள்கை, பாரதந்த்ர்யத்தை அழிக்கை; வ்பாபாரத்தை ஏறிட்டுக்கொள்கை, வ்யவஸாயத்தை அழிக்கை; விஷயாந்தரங்களிலே அந்வயிக்கை, வ்ருத்தியை அழிக்கை; என்று ஆசசான்பிள்ளை.

4. ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'பாரதந்த்ர்யம் இருக்கும்படி என்?' என்று கேட்க, 'ஸ்வசக்திநிவ்ருத்திபூர்வமாக ஸர்வசக்தியை அண்டைகொண்டு, உபாயத்தில் கந்தல் அற்று உபேயத்தில் த்வரை விஞ்சியிருக்கை, பாரதந்த்ர்யம்' என்று அருளிச்செய்தார்:

5. ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை:— ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'விடுக்கை உபாயமோ? பற்றுகை உபாயமோ?' என்றுகேட்க, 'விடுகையும் உபாயமன்று, பற்றுகையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

6. 'ஆச்சான்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமோ? ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமோ?' என்று கேட்க, 'முமுக்ஷுதசையில ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராபயம; முக்ததசையில் பராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபம்' என்று அருளிச்செய்தார்' என்று திருநகரிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

7. 'எம்பெருமான் உபாயமாமிடத்தில் விஷயஸாபேக்ஷனுமாய் வ்யாபார நிரபேக்ஷனுமாயிருக்கும்' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

8 'நான் ஒரு நூலில வைத்துச்சொல்லென்றால் சொல்லும் நூலில் மாலை கள் ஒரு முமுக்ஷுவுக்குப் பாவனமுமாய், போக்யமுமாய் இருக்கும்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை வார்த்தை

9 ஆச்சான்பிள்ளை சிறிய தாயார் பெரியபிள்ளையையும் ஆச்சான்பிள்ளையை யும் ஸேவித்துப்போருகிற காலத்திலே இவள் சோகார்த்தையாக, ஆச்சான்பிள்ளை 'நீ சோகிக்கிறதென்?' என்ன, 'அநாதிகாலம் பாபவாஸனைகளாலே ஜந்மாதிகளிலே ஈச்வரன் இன்னம் என்னைத்தள்ளப் புகுகிறானோவென்று பயப்பட்டு நின்றேன்' என்ன, 'கெடுவாய்! இது ஆர்கேடென்று இருந்தாய்? உனக்கு ஸ்ருஷ்டிக்க வேணுமோ? அவதரிக்கவேணுமோ? 'பிறப்பில் பல பிறவிப்பெருமான்' என்றும், 'பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்' என்றும் '**ஸம்பவாமி யுகே யுகே**' என்றும், ஒருவனைப்பிடிக்க ஊரை வளையுமாப்போலே 'அகில ஜகத்ஸ்வாமி' யாயிற்று, 'அஸ்மத்ஸ்வாமி' யாகைக்கன்றோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

10 ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'அஹங்காராதிகள் நடையாடிக்கொண்டுபோருகிற அடியேனுக்கு அக்கரைப்பட வழியுண்டோ?' என்று கேட்க அருளிச்செய்த வார்த்தை:— 'போக்தாவானவன் போக்யபதார்த்தத்தைக் குலங்கொண்டே ஸ்வீகரித்துவைத்து, போககாலம் வந்தவாறே குலங்கறுத்து மணியை புஜிக்குமாப்போலே, ஆசார்யவரணம் பண்ணி சரணாகதனாயிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அஹங்காராதிகள் நடையாடிற்றாகிலும் கைவிடாதே ஸ்வீகரித்து,தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல' என்கிறபடியே இவனுடைய அஹங்காராதிகளாகிற சேற்றைக் கழுவிப் பொகட்டு போக்யமான வஸ்துவை போக்தாவான எம்பெருமான் தானே புஜிக்குமென்று நினைத்திரீர்' என்று அருளிச்செய்தார்.

11. ஆச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கள், ராகத்வேஷம் கொண்டாடி அவர்களிலே ஒருவர் பரிபவப்பட்டோம் என்று பட்டினிவிட 'பரிபவப்படுவோரும் தாமேயாம்' பட்டினிவிடுவோரும் தாமேயாம்'' என்று அருளிச்செய்தார்

12. இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ராகத்வேஷம் கொண்டாடிவர, 'இவர்களைச் சேர்விட்டருளவேணும்' என்று ஆச்சானபிள்ளைக்கு ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பம் செய்ய, "ஜகத்தில் ஈச்வரர்கள் இருவர் உண்டோ?" என்று அருளிச்செய்ய, 'ஆகிலும் சேர்விட்டருளவேணும்' என்ன, 'ஸ்வசரீரத்தை நியமிக்கமாட்டாத நான் அந்யசரீரத்தை நியமிக்கப்புகுகிறேனோ?' என்ன, ஆகிலும் இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ?' என்ன, 'அத்ருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி நெஞ்சை மீட்கக் கண்டிலோம்; த்ருஷ்டத்துக்கு அஞ்சி வாயை மூடக்கண்டிலோம்; நாம் இவர்களைச் சேர்விடும்படி என்?' என்று அருளிச்செய்ய, இருவரும் அந்யோந்யம் ப்ரீதர்களாய்த் தங்களில் ஏகமநாக்களாய் விட்டார்கள்

13. நாட்டிலே இருந்து பெருமாளை ஸேவிப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்யோந்யம் விச்லேஷப்ரீதர்களாய்ப் போருகிறவர்கள் ஒருசால் ராகத்வேஷம் கொண்டாடி, ஒருவர் ஆச்சானபிள்ளை ஸ்ரீபாதத்தேறவந்து மற்றையவருடைய குற்றம் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸேவித்திருந்தவர்களிலே சிலர் "அப்படிச் சொல்லலாமோ?" என்ன, ஆச்சான் பிள்ளை "அவர் சொல்லுகிறார்! தண்டல் படையினனை யமன் 'பரிஹர' என்றான்; பிராட்டி 'ந கச்சிந் நாபராத்யதி' என்றாள்; ஈச்வரன் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்றான்; ஆழ்வார்கள் 'அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும்' என்றார்கள். இப்படியிருக்க அவர் குற்றம் இவரையொழியச் சொல்லுவாரார்?" என்று அருளிச்செய்தார்.

14. "ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அமுதுசெய்யப் பண்ணும்போது இழவும், இரப்பும், இறுமாப்பும், தாழ்க்கமும், சோகமும், வாழ்வும் உண்டாக வேணும்" என்று ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்

15. "ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் பத்துமுகமாக விரோதிக்கும். அவையாவன:— ஸ்வாநர்த்தம், பராநர்த்தம், சாஸ்த்ரவிரோதம், பகவந்நிக்ரஹம், பாகவதநிக்ரஹம், ஆசார்யநிக்ரஹம், விரோதிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபவிரோதம், உபாய விரோதம், உபேயவிரோதம் தேசாந்தராபாவம் தேவதாந்தரபரனுக்குக் காலாந்தரேண வாகிலும், பாகவதனுக்கு யோக்யதையுண்டு; விஷயப்ரவணனுக்கு நரகமொழியப் பலமில்லை. ஆகையாலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவன் விஷயப்ரவணனாகையாவது முதலை முடியோடே விழுங்குமாப்போலே" என்று ஆச்சானபிள்ளை.

16 "விரோதிக்கு நல்லாரோடே செறியாதே பந்துக்களோடே செறி, பகவத் பரபாவம் சொல்லுவாரோடே செறியாதே ஸ்வரூபபரபாவம் சொல்லுவாரோடே செறி" என்று ஆச்சானபிள்ளை. "'வாரீர்' என்கைக்கும், 'வமமின்' என்கைக்கும், 'பேசுமின்' என்கைக்கும், யோக்யரன்று; 'ஓட்டோம்' என்கைக்கே யோக்யர் கூழாட்கள்"

17. "ஒரு வைஷ்ணவனோடே ஸஹவாஸம பண்ணும்போது அவனுடைய குணதோஷங்களிரண்டும் நிரூபிக்கவேண்டும்; நிரூபிக்கிறது, குணங்கண்டு ஸ்துதிக்கவும், தோஷங்கண்டு தூஷிக்கவுமன்று; நாமே செறிகைக்கும், பறறுகைக்கும்" என்று ஆச்சானபிள்ளை.

18. "ஸ்வரூபநாசகரோடு செறிகையும் அநாத்தம்; ஸ்வரூபவர்த்தகரோடு செறியாதிருக்கையும அநாத்தம." என்றும, "அஸத்ஸங்கதி அநாத்தத்திலே தலைக்கட்டும; ஸ்த்ஸங்கதி 'ஸதா பச்யந்தி'யிலே தலைக்கட்டும" என்றும ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை.

19. பாகவதவைபவம சொல்லாநிறகச்செய்தே ஒருவா பகவத்விஷயம சொல்ல, "இப்போது விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்தில ஸாமானயமென்?" என்று ஆச்சான் பிள்ளை

20. ஆச்சானபிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா, "ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது, ஸாவோபாயசூந்யதையோ? இதரவிஷயவிரக்தியோ? ஸித்தோபாயஸ்வீகாரமோ? பகவத ப்ரேமமோ?" என்று கேட்க, "ஸாவோபாயசூந்யதை ஸம்ஸாரிக்கும் உண்டு. இதர விஷயவிரக்தி க்ஷபணனுக்கும் உண்டு ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம கேவலனுக்கும உண்டு. பகவதப்ரேமம ஏகாயனனுக்கும உண்டு. ஆகையாலே, இவை இத்தனையும அன்று; இவற்றோடே கூட பகவதநயாாஹசேஷத்வஜ்ஞானத்தாலே பிறபபதொரு தாந்தி விசேஷம. அதாவது – பரபரிபவத்தில் நிர்தோஷத்வாநுஸந்தாநம, நிரபராதவாநுஸந்தாநம, உபகாரஸ்ம்ருதி, இரக்கம்" என்று அருளிச்செய்தார்

21 "முலைகளிலையான யுவதியைபபோலே காணும், ஊமையல்லாத வைஷ்ணவன அருளிச்செயலிலே அநவயியாதொழிகை" என்று ஆச்சானபிள்ளை.

22 நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருபபார இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள அநயோநயம பிணங்கி ஒருவரையொருவா மடிபிடித்துக்கொண்டு செலல, "அதுக்கடி என?" என்று பிள்ளை கேட்டருள, ஆச்சானபிள்ளை "இத்தனை நாளாக ஸேவித்து நினறதில தேங்கின அர்த்தம இது என்று காட்டவந்தாாகள்" என்ன, மேல் பிளளை அருளிச்செய்தபடி– "பொல்லாங்கு! கோழுத்தவன பாடே போகாமே நம் பாடே வந்தாாகள்" என்று அருளினார்.

23. "ஸ்வாபாவிகமான சேஷத்வத்தை விட்டு, ஔபாதிகமான பௌருஷத்தை ஏறிட்டுக்கொளளுகிற இத்தனையிறே" என்று ஆச்சானபிள்ளை

24 ஆச்சானபிள்ளை:– ஸித்தோபாயனன பரபனனனுக்கு அஞ்சு ஸ்பாசம பரிஹார்யம அவையாவன.– சைவஸ்பாசம; மாயாவாதஸ்பாசம; ஏகாயநஸ்பாசம; உபாயாநதரஸ்பாசம; விஷயாநதரஸ்பாசம இவை ஐந்தும ஐந்து அநுஸந்தானத்தாலே போம எம்பெருமானுடைய ஸாவஸ்மாதபரத்வத்தை அநுஸந்திக்க சைவஸ்பாசம போம

ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களை அநுஸந்திக்க மாயாவாதஸ்பர்சம் அறும்; ச்ரிய:பதித்வத்தை அநுஸந்திக்க ஏகாயநஸ்பர்சம் அறும்; உபாயபூர்த்தியை அநுஸந்திக்க உபாயாந்தரஸ்பர்சம் அறும்; திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை அநுஸந்திக்க விஷயாந்தரஸ்பர்சம் அறும்.”

25. ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான சேஷத்வம், ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவை, ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸம், ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபம், ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பு, ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக்ரஹம், ஸ்வரூபாநுகூலமான போஜனம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அத்யவஸாயம், ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேக்ஷை என்கிற இவை பத்தும் ஒருவனுக்கு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவது. ஸ்வரூபாநுகூலமான ரக்ஷகத்வமாவது — தேசரக்ஷகனென்றும், தேஹரக்ஷகனென்றும், பதார்த்தரக்ஷகனென்றும், பௌருஷரக்ஷகனென்றும் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வங்களைத் தவிர்ந்து, தேசநிவர்த்தகனென்றும், தேஹநிவர்த்தகனென்றும், விஷயநிவர்த்தகனென்றும், பாபநிவர்த்தகனென்றும் பற்றுகை. அதாவது — “கொடு உலகம்” என்று அஞ்சினவாறே ‘கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்’; “பொல்லாவாக்கை” என்று அஞ்சினவாறே ‘செடியாராக்கை அடியாரைச் சாரல் தீர்க்கும்’; “ஐவர் ஆறுதத்துத்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்” என்றவாறே ‘அடியரைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்’; “நமன்தமர் செய்யும் வேதனைக்கொடுங்கி நடுங்கினேன்” என்றவாறே ‘நமன்தமர் என்தமரை வினவப்பெறுவாரலர்’ என்னும் “அடியார் படுதுயராயினவெல்லாம் நிலந்தரம் செய்யும்” என்னக்கடவதிறே. ஸ்வரூபாநுகூலமான சேஷத்வமாவது — இதரசேஷமென்றும், க்ருஹசேஷமென்றும், பித்ருசேஷமென்றும், தேவதாந்தரசேஷமென்றும் சொல்லுகிற ஆபாஸசேஷத்வங்களைத் தவிர்ந்து, ஸர்வேச்வரனே தாரகனென்றும், வ்யாபகனென்றும், சரீரியென்றும், சேஷியென்றும் பற்றுகை. அதாவது — “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்றும், “உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன்?” என்றும் “என்னுடை வாழ்நாள்” என்றும், “அடியரோக்கல்லாமே” என்றும் இருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸேவையாவது — சேதநாந்தரஸேவையையும், தேவதாந்தரஸேவையையும், பகவத்ஸேவையையும், த்ருஷ்டப்ரயோஜனத்துக்காக ஸேவிக்கையையும், அத்ருஷ்டத்துக்கு ஹேது என்று ஸேவிக்கிற ஸேவையையும் தவிர்ந்து ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று ஸேவிக்கை. அதாவது:— “சேவியேனுன்னையல்லால்” என்றும், “உன்னைச் சேவித்து” என்றும், “சீதனையே தொழுவார்” என்றும், “விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால்” என்றுமிருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான ஸஹவாஸமாவது:— விஷயாந்தரத்துக்காகச் சேருமதும், த்ரவ்யார்ஜனத்துக்காகச் சேருமதும், பரஹிம்ஸைக்குச் சேருமதும், காலக்ஷேபத்துக்காகச் சேருமதும் தவிர்ந்து, ஸம்ஸாரத்தில் அருசி பிறக்கைக்கும், பகவத்விஷயத்திலே ருசி பிறக்கைக்கும், ஸ்வரூபத்தில் தெளிவு பிறக்கைக்கும், ஆசார்யபரதந்த்ரனாகைக்கும் ஆனவரோடே

சேருகை. அதாவது:— "பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேன்" என்றும், "உயவேன் உயர்ந்தவரோடல்லால்" என்றும் சேருகை. ஸ்வரூபாநுகூலமான காலக்ஷேபமாவது:— பகவத்குணாநுபவத்தைப் பிறரில் வ்யாவ்ருத்தமாக ஒன்று சொல்லுகிற போது போக்கைத் தவிர்ந்து "பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்கிறபடியே போது போக்குகை. அதாவது:— ஸ்வரூபமென்றும், தாரகமென்றும், போக்யமென்றும் மறக்கமாட்டாமே சொல்லுகை. அதாவது:— "தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள்கடலைக் கழிமினே" என்றும், "கோவிந்தன் குணம் பாடி - ஆவிகாத்திருப்பேனே" என்றும், "தொல்சீரை ஓவாத ஊணாகஉண்" என்றும், "ஏது செய்தால் மறக்கேன்" என்றும், போருகை. ஸ்வரூபாநுகூலமான இருப்பாவது:— த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ஏகாந்தமென்றும், இவ்வருகு உண்டான பயநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பென்றும், ஸ்வஜாதிவிச்லேஷம் பொறுமையும், புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும் போக்யதைக்கு உறுப்பென்றும் இருக்கிற இருப்பைத்தவிர்ந்து, தேசத்திலே ப்ரமம் பிறக்கைக்கென்றும், தேசிகனை நித்யஸேவை பண்ணவாமென்றும், தேசவர்த்தகரான ஸாத்விகரோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கென்றும், விபரீதங்கள் புகுராதவிடமென்றும் இருக்கை. அதாவது:— "தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி" என்றும், "அதனுட்கண்ணு" என்றும், "கற்றார் சேர்கண்ணபுரம்" என்றும், விளைந்த தானியமும் இராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்" என்றும் இருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான பரிக்ரஹமாவது:— அநுகூலரை நெருக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், ப்ரதிகூலர் பக்கல் ஸாபேக்ஷனாய் ஸ்வீகரிக்கையும், ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானவற்றைப் பதார்த்தங்களுக்கு உறுப்பாக்கி ஸ்வீகரிக்கையும், அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கையும் தவிர்ந்து, க்ருஷி பண்ணுதல், முஷ்டி புகுதல், சிஷ்யன் ப்ரீதியாலே தரும் அத்தையாதல், ஸாத்விகர் திருவுள்ளப்ரஸந்நத்தாலே தருமத்தை யாதல் பரிக்ரஹிக்கை. அதாவது:— "மெய் வருத்திக்கைசெய்துய்மினோ" என்றும், "பிச்சைபுக்காகிலும் எம்பிரான் திருநாமமே நச்சுமின்" என்றும், "**சரீரமாத்தம் ப்ராணஞ்ச**" என்றும், "வருவிருந்தை அளித்திருப்பார்" என்கிறவர்களுடைய பதார்த்தங்களை ஸ்வீகரிக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான போஜனமாவது:— வ்யாதியைப் பற்றவாதல், பூஜையைப் பற்றவாதல், 'என்னது' 'நான் இடுகிறேன்' என்றுதல் இடுகிற போஜனத்தைத் தவிர்ந்து, "நெய்யமரின்னடிசில்" என்றும், "நல்லதோர் சோறு" என்றும், "மாற்றில் சோறு" என்றும் "உண்ணுஞ்சோறு" என்றும் சொல்லுகிறவற்றை புஜிக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான அத்யவஸாயமாவது.— இவ்வருகு உண்டான ரக்ஷகஸ்வீகாரங்களன்றியே, ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமான புருஷார்த்தத்தைத் தருகிகன்கிற விச்வாஸம். அதாவது:— "களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றும், "நீதாராய் பறை" என்றும், "உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்" என்றும், "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றும் இருக்கை. ஸ்வரூபாநுகூலமான அபேக்ஷையாவது:— புத்ரபச்வந்நாதிபதார்த்தத்தையும், ஸ்வர்க்கைச்வர்யபுருஷார்த்தத்தையும்,

கைவலயபுருஷாாததததை யும், பகவதனுபவதததைத தனககினிதென்று புஜிக்கிற பதாாததஙகளையும தவிாநது "மாகவைகுநதம காணபதறகென் மனம் ஏகமெணணும்" என்றும, "அடியாாகள குழாஙகளை உடனகூடுவதென்று கொலோ" எனறும், "காணபதெஞ்ஞான்று கொலோ" எனறும, "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும" என்றும அபேக்ஷிககை என்று ஆசசானபிளளை

26. ஈசவரனளவில உததாரகதவபரதிபததியும, ஆசாாயனளவில உபகாரக தவப்ரதிபததியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளளவில உததேசயபரதிபததியும, உபாயததளவில அதயவஸாய ப்ரதிபததியும், உபேயததளவில தவராப்ரதிபததியும, சரீரததளவில் விரோதிபரதிபததியும, சரீரஸமபநதிகளளவில பிரிவுகாரா ப்ரதிபததியும. இதரரான ஸமஸாரிகளளவில வழிபறிகாரா பரதிபததியும், ஐச்வாயததளவில அகநிபரதிபததியும, விஷயததளவில இடிபரதிபததியுமாகிற இப்பதது ப்ரதிபததியும ஒரு அதிகாரிக்கு அவசயம் ஜ்ஞாதவ்யமாகக்கடவதென்று ஆச்சான்பிளளை அருளிசசெய்ததாகத திருநகரிபபிளளை அருளிசசெயவர்.

இவற்றில் ஈச்வரனளவில உததாரகதவபரதிபததியாவது:- "ஆவிககோா பறறுககொமபு" என்றும், என்னுடைய வாணாள" எனறும், "ஆவியை அரஙகமாலே" என்றும், "உனனைவிட்டு-எங்ஙனே தரிககேன" எனறும் இருககை. ஆசாாயனளவில உபகாரகதவ ப்ரதிபக்தியாவது:- "எனனை நீமனம கெடுத்தாய் உனக்கென் செயகேன்?" என்றும், "மருவித தொழும மனமே தநதாய" எனறும், "தேவு மறறறியேன்" என்றும, "மிககவேதியா வேததததினுட்பொருள நிறகபபாடி என் நெஞசுள நிறுததினான்" எனறும, "ஒணடமிழச சடகோபனருளையே எண்டிசையு மறிய இயமபுகேன்" என்றும இருககை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவில உததேசயப்ரதிபததியாவது - "சீதனையே தொழுவாா விணணுளாாிலும் சீரியா" என்றும், "போதோடு புனல தூவும் புண்ணியரே விணணவரில பொலிகின்றாா" எனறும், "எததனையும் கண்குளிரக காணபபெறற இருநிலததாாககிமையவா நேரொவ்வாாதாமே" என்றும், "பயிலும திருவுடையார் யாவரேலுமவா கணடீா பயிலும் பிறபபிடைதோறெம்மையாளும் பரமா" எனறும இருககை. உபாயததளவில அதயவஸாய பரதிபததியாவது:- "களைவாய துனபம் களையாதொழிவாய் களைகண் மறறிலேன" எனறும, "என் நான செயகேன் யாரே களைகண் எனனையென செய்கினறாய், உனனாலலலால யாவராலும் ஒனறும குறை வேணடேன" எனறும், "நலலானருளால" எனறும், "நின்னருளே புரிநதிருநதேன இனிஎன திருககுறிபபே" எனறும இருககை உபேயததளவில தவராபரதிபததியாவது - "மாகவைகுநதம காணபதற கென்மனம ஏகமெணணும இராபபகலின்றியே" என்றும, "அடியேறகு வானுலகம் தெளிநதே எனறெய்துவது" எனறும, "அடியாாகள் குழாஙகளை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" எனறும், வழுவிலா அடிமை செயய வேண்டும் நாம" என்றும இருககை

சரீரத்தளவில் விரோதிப்ரதிபத்தியாவது:- "'பாமபோவொரு கூறையிலே பயின்றாற்போல்' என்றும, 'பொல்லாவாக்கை' என்றும், 'ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே' என்றும், 'மங்கவொட்டு' என்றும், மேம்பொருள்' எனறும், இருக்கை. சரீரஸம்பந்திகளளவில பிரிவுகாரர் ப்ரதிபத்தியாவது:— 'தாயே—நோயே, தந்தையே—நோயே' என்றும, 'பெறறாருஞ சுறறமும் என்றிவைபேணேன் நான்' என்றும் 'பிரிந்தேன் பெற்ற மககள பெண்டிரென்றிவை பினனுதவாதறிந்தேன்' என்றும இருக்கை. இதராான ஸம்ஸாரிகளளவில வழிபறிகாரா ப்ரதிபத்தியாவது — 'நீசா' என்றும, 'தொழும்பா' என்றும, 'பூமி பாரங்கள' எனறும இருக்கை ஐச்வாயத்தளவில அகநி ப்ரதிபத்தியாவது·— 'வீழ்பொருட்கிரங்கி' எனறும, 'பெருஞ்செலவம நெருப்பு' என்றும், 'ஆண்டாா வையமெல்லாம் அரசாகி முன் ஆண்டவரே மாண்டாரெனறு வந்தாா' என்றும இருக்கை. விஷயத்தளவில் இடிப்ரதிபத்தியாவது:— 'புலனைந்து மேயும பொறி' என்றும், 'சாந்தேந்துமெனமுலையாா தடந்தோள புணரினபவெள்ளத்து ஆழந்தேன் அருநரகத்தழுந்தும் பயன படைத்தேன்' எனறும, 'பொறுத்துககொண்டிருந்தாற பொறுககொணணப போகமே நுகாவான புகுந்து, ஐவா அறிந்துதகின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்' என்றும, 'கடியாா காளையரைவா புகுந்து காவல் செய்த அக காவலைபபிழைத்துக் குடிபோந்துனனடிககீழ்வந்து புகுந்தேன்' எனறும், 'கோவாயை வரென் மெயகுடியேறிக கூறைசோறிவை தாவென்று குமைத்துபபோகார் நானவரைப் பொறுககிலேன புனிதா! புட்கொடியாய! நெடுமாலே! தீவாயநாகணையில துயில்வானே! திருமாலே! இனிசசெயவதொனறறியேன' எனறும இருககை

உத்தாரகப்ரதிபத்தியை 'உயாவற உயாநலம' தொடககமானவற்றிலும, உபகாரகத்வ ப்ரதிபத்தியை தூதுகள நாலிலும, உத்தேசயப்ரதிபத்தியை' பயிலும சுடரொளி' 'நெடுமாறகடிமை' தொடககமானவற்றிலும், அத்யவஸாயப்ரதிபத்தியை 'நோறற நோனபு' 'ஆராவமுது' தொடககமானவற்றிலும், த்வராப்ரதிபத்தியை 'முனியே நான்முகன' தொடககமானவற்றிலும், விரோதிப்ரதிபத்தியை 'முந்நீர்ஞாலம' தொடகக மானவற்றிலும், பிரிவுகாரா ப்ரதிபத்தியை 'கொணடபெணடி'ரிலும, வழிபறிகாரா ப்ரதிபத்தியை நண்ணாதா முறுவ'லிலும், அகநிப்ரதிபத்தியை 'ஒரு நாயக'த்திலும், இடிப்ரதிபத்தியை 'உணணிலாவிய'விலும், பரமாசாயரான நமமாழவாா விசேஷித்து அருளிச்செய்தாராகையாலே, இபபத்து ப்ரதிபத்தியும ஓாதிகாரிக்கு அவசயம ஜஞாதவ்யமாககடவதென்று ஆசசானபிளளை அருளிசசெய்ததாகத திருநகரிபபிளளை அருளிசசெயவா

27 'ஸங்கத்தைக கழித்து ,ஏஷணையைக கழித்து, பால்யத்தைக கழித்து, யௌவனத்தைக கழித்து, ஜரையைக கழித்து, மரணத்தைக் கழித்து, அவித்யையைக கழித்து, காமத்தைக் கழித்து, வாஸனையைக கழித்து, தாபத்ரயத்தைக கழித்து, ஸூக்ஷ்மத்ரயத்தைக கழித்து, விரஜைககு அக்கரைபபடுத்தி, லோகப்ராப்தியை

உண்டாக்கி, ரூபபராபதியை உண்டாக்கி, ஸமீபப்ராபதியை உண்டாக்கி, ஸாயுஜ்யத்தை உண்டாக்கி, ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி, பலத்தை உண்டாக்கி, ஐசவாயத்தை உண்டாக்கி, வீர்யத்தை உண்டாக்கி, சக்தியை உண்டாக்கி, தேஜஸ்ஸையுண்டாக்கி, விக்ரஹாநுபவத்தை உண்டாக்கி, கைங்கர்யத்தை உண்டாக்கி, இவன் கைங்கர்யத்தைக் கண்டு அவன் உகந்தால அவன் உகந்தபடிகண்டு உகக்கை சேஷத்வத்துக்கு ப்ரயோஜனம்' என்று ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தார்

28 நம்பிள்ளையின் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளனைவரையும் கூட்டிக்கொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை தாசனம் நிர்வஹித்தருளாநிற்க, நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையைப் பார்த்தருளி. "குருபரம்பரையையும், த்வயத்தையும் உபதேசித்தவர்களோடு வாசிபற உத்தேசியரென்று ப்ரஸாதித்தீர்; பரமஸாத்விகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உம்மை அனுவர்த்திக்கிறதுக்கு என்னினைத்திருப்பீர்?" என்று கேட்டருள, ஆச்சான்பிள்ளையும் "அநுவர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபிப்ராயத்தாலும், அநுவர்த்திப்பிக்கிற ஸர்வேச்வரனபிப்ராயத்தாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமடியைக் கண்டென்றிருந்தவோபாதி அடியேன் அஹங்காரியாகையாலே, அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் உண்டென்றிருந்தது. ஆக, த்ரிவிதாபிப்ராயத்தாலும் அடியேனுக்கு முப்புரியூட்டின ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் உண்டென்று நினைத்திருப்பன்" என்று அருளினார்.

29. ஆச்சானபிள்ளை கோஷ்டியிலே சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வந்து 'எங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, அவரும் "கலங்குகிறவனும், கலங்குகிறதும், கலங்கிக்கிடக்கிறவர்களுக்குத் தெளிவிக்கிறவனும், தெளிகிறவனும், தெளிந்திருக்கிறவனுமாயிறே இருப்பது. இதில் கலங்குகிறது ஜீவாத்மா; கலக்குகிறது அசித்து. கலங்கிக்கிடக்கிறார்கள் ஸம்ஸாரிகள்; தெளிவிக்கிறவன் ஆசார்யன் தெளிகிறான் சேதநன்; தெளிந்திருக்கிறான் ஈச்வரன் ஆகையால் ஆசார்யோபதேசேந தெளிந்தவன் கலங்குகிற தன்னையும், கலக்குகிற ப்ரக்ருதியையும், கலங்கிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளையும் தஞ்சமன்றென்று கைவிட்டுத் தெளிவிக்கிற ஆசார்யனையும் தெளிந்திருக்கும் ஈச்வரனையும் பற்றுகைகாண் இவ்வர்த்தமாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று

வார்த்தாமாலை ஸம்பூர்ணம்

பெரியவாச்சானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த உபகாரஸ்ம்ருதி

1. 'அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கினீர். அழுந்திக்கிடந்த காலங்களிலே கரணங்களைத் தந்தருளினீர், அக்கரணங்களைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதபடி ஆசார்யனை இடுவித்து அங்கீகரிப்பித்தீர். ரூபநாமங்களை உகந்தருளினீர். பரநிந்தையும், பரஸ்தோத்ரமுமே யாத்ரையாய்ப் போந்த நாளிலே த்வயத்தை உச்சரிப்பித்தீர், தேவரீர் செய்தருளின ஏற்றமெல்லாம் கீழ்ப்பட்டு ப்ரக்ருதி மேலிட்டுப் போராநின்றது. சரீராரம்பகங்களான கர்மங்களையும் பொறுத்து, அதிகாரிஸம்பத்தியையும் பிறப்பித்து அக்கரைப்படுத்தியருளீர தேவரீர் திருவுள்ளமாகில்.' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அநுஸந்தானம்.

2. 'அநந்யப்ரயோஜனன் அல்லாமையாலே உகப்புக்குப் பாத்ரனல்லேன். ஆர்த்தப்ரபன்னனல்லாமையாலே இரக்கத்துக்குப் பாத்ரனல்லேன். ப்ராமாதிகமல்லாமையாலே க்ஷமைக்குப் பாத்ரனல்லேன். உபகாரகனென்று உகந்தீர். அநந்யனென்று இரங்கினீர். அவர்ஜனீயனென்று பொறுத்தீர்' என்று ஆச்சான்பிள்ளை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை உபகாரஸ்ம்ருதி ஸம்பூர்ணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சிவகாமி அச்சகம், அண்ணாமலைநகர்